VERSCHIJNT WEKELIJKS

6 NOVEMBER 1954 No 9

Sjors van de Rebellenclub

Ali Baba EN DE VEERTIG ROVERS

Abonnement 20 cent. Losse nummers 25 cent
Prijs voor abonné's op de Spaarnestad-weekbladen 12 cent

ALI ZAG ONMIDDELLIJK HET GEVAAR WAARIN HIJ ZICH BEVOND. VLUG DREEF HIJ ZIJN OSSEN TOT DE MEESTE SPOED AAN. DOCH AL HEEL SPOEDIG MOEST HIJ CONSTATEREN, DAT ZIJN ACHTERVOLGERS HEM STEEDS DICHTER OP DE HIELEN ZATEN...
VOORUIT, BROEDERS! NU HEBBEN WIJ HEM BIJNA.

DAN GREEP ALI EEN GROTE ROL STOF VAN ZIJN WAGEN EN LIET DIE AFROLLEN, ZODAT DE LAP ACHTER HEM AAN WAAIDE...
AHA! ZO GELUKT HET MIJ MISSCHIEN EVEN TIJD TE WINNEN! MAAR... ER SCHIJNEN MEER BANDIETEN TE ZIJN DIE MIJ ZO DICHT OP DE HIELEN ZITTEN!

OEI!! AI! BIJ ALLAH!! WAT GEBEURT ER NU?

HET DUURDE NIET LANG OF DE ANDERE ACHTERVOLGERS HADDEN ALI EN ZIJN WAGEN BEREIKT EN HEM VOLKOMEN INGESLOTEN.
ZIEZO, BRUTALE MARSKRAMER EN BEDELAAR...

OEI!

HIER - GA NAAR JE BRDERS, DIE GEMENE STRAATDIEVEN!

TOEN ALI ZIJN WAGEN OMDRAAIDE OM ZIJN WEG TE VERVOLGEN, REED ZIJN HOUTEN WIEL TEGEN EEN HOOPJE STENEN EN BRAK IN TWEE STUKKEN!

AHA! DIE HOND IS ALLEEN MAAR FLAUWGEVALLEN! VLUG LAAD AL DIE WAREN MAAR IN JULLIE ZADELTASSEN EN NEEM ALLES MEE!

ALS ALI WEER TOT BEWUSTZIJN KOMT IS HIJ DRAAIERIG EN HULPELOOS.
HET DODE LICHAAM VAN DEZE BEDELAAR MOET NIET GEVONDEN WORDEN, MAHMOUK... NEEM HEM MEE NAAR HET WOUD EN MAAK HEM DAAR VAN KANT! ZORG DAT HIJ VERDWIJNT EN NOOIT MEER TERUGGEVONDEN WORDT! WIJ RIJDEN IN DIE TUSSENTIJD NAAR ONZE SCHATGROT. EN ALS JE MET HEM KLAAR BENT, KOM JE ONS MAAR ACHTEROP. BEGREPEN?
JA, MEESTER!

PROBEER MAAR NIET LOS TE KOMEN, KNECHT. MIJN ZWAARD ZOU AL HEEL SPOEDIG EEN EIND MAKEN AAN AL JE ZORGEN!

MAHMOUK REED MET ZIJN GEVANGENE DIEP HET WOUD IN. TOEN GREEP HIJ HEM BEET EN SMEET HEM TEGEN DE GROND...
MOGE ALLAH MIJ VERSTAND GEVEN EN OOK KRACHT AAN MIJN SPIEREN!

MET ÉÉN SLAG VAN MIJN SCIMITAR ZAL IK JE IN TWEE STUKKEN SLAAN, KREUPEL VEULEN DAT JE BENT!

TOEN MAHMOUK EEN STAP NAAR VOREN DEED OM DICHTER BIJ ZIJN SLACHTOFFER TE KOMEN, HIEF ALI PLOTSELING ZIJN BENEN, STEUNDE TEGEN DE BOOM EN... FLOEP.
OEIOEI!

MAHMOUK VIEL BEWUSTELOOS TEGEN DE GROND DOOR DE GEWELDIGE KLAP, DIE HIJ GEKREGEN HAD. IN EEN OGENBLIK WIST ALI DE SCIMITAR, HET TURKSE ZWAARD, TE BEMACHTIGEN EN MET DE PUNT IN DE GROND TE STEKEN!
HUN LEIDER SPRAK VAN EEN GROT WAARIN SCHATTEN VERBORGEN ZIJN. TOEVALLIG HEB IK OOK REEDS GERUCHTEN VERNOMEN, DAT IN DEZE STREEK EEN ENORME RIJKDOM ERGENS IN DE GROND MOEST ZITTEN!

ENIGE MINUTEN LATER KWAM DE ROVER WEER TOT ZICHZELF EN HOEWEL NOG HALF VERDOOFD, GELUKTE HET HEM WEER OP DE BEEN TE KOMEN...
AI! IK DURF AAN DE LEIDER KALGHEEM NOOIT TE BEKENNEN, DAT IK DIE MARSKRAMER HEB LATEN ONTSNAPPEN! HIJ ZOU ME ONMIDDELLIJK LATEN OPHANGEN! WEET JE WAT, IK ZEG HEM DAT IK DIE VLEGEL IN HET WOUD GEDOOD HEB!

MAHMOUK RIJDT LANGZAAM WEG, ZONDER TE WETEN, DAT ALI HEM VAN VERRE OVER DE KRONKELENDE BERGWEGEN VOLGT OM TE ZIEN WAAR HIJ HEEN GAAT

NAUWELIJKS ZIJN DE WOORDEN GESPROKEN OF EEN GROOT GEDEELTE VAN DE ROTSWAND WIJKT, LANGZAAM ZWAAIT HET STENEN GEVAARTE OMHOOG EN DE ROVER GAAT MET ZIJN PAARD DE OPENING DOOR. SNEL GAAT ALI NAAR VOREN EN KIJKT...
BIJ DE BAARD VAN DE PROFEET... WAT ZIET MIJN OOG?

SESAM OPEN U!
DAT SCHIJNT EEN VREEMD TOVERWOORD TE ZIJN, DAT HIJ DAAR UITSPREEKT

ALI WERPT EEN BLIK IN DE SCHATKELDERS, DOCH DAN MOET HIJ ZICH SNEL TERUGTREKKEN WANT HET ENORME GEVAARTE GAAT WEER LANGZAAM OP ZIJN PLAATS.
DE ROVERS HEBBEN ZEKER DE DEUR VAN BINNENAF GEOPEND TOEN ZIJ HET WACHTWOORD HOORDEN! MAAR HOE WORDT DIE DEUR GEOPEND ALS ER NIEMAND IN DIE ROTSEN ACHTERGEBLEVEN IS? ALS IK SLECHTS HET GEHEIM KON ACHTERHALEN, WAT DAARACHTER STEEKT...

ALI WEET DAT HIJ MOET ZORGEN WEG TE ZIJN, ALS DE VEERTIG DIEVEN ER WEER OP UIT TREKKEN! DAAROM GAAT HIJ TE VOET NAAR SULTANABAB VERDER, TERWIJL ONDERWEG ZIJN HOOFD DUIZELT VAN HET PROBLEEM HOE DAT GEHEIM VAN DIE DEUR IN ELKAAR ZIT! AAN HET EINDE VAN DE DAG BEREIKT HIJ ZIJN SCHAMEL ONDERKOMEN! ALS HIJ DE VOLGENDE MORGEN VOOR ZIJN WONING ZIT TE PEINZEN OVER HET VERLIES VAN ZIJN HANDELSWAAR, PASSEERT HEM MORGIANA, EEN SLAVENMEISJE, DAT OP WEG IS NAAR DE MARKT...
SALAAM ALEIKUM, VRIEND ALI! DAT IS NIETS VOOR JOU ER ZO SOMBER UIT TE ZIEN! IS DE HANDEL NIET GOED GEGAAN IN DE DORPEN WAAR JE GEWEEST BENT?
JA! MAAR IK WERD OP WEG NAAR HUIS VAN ALLES BEROOFD WAT IK BEZAT! IK HEB NU ZELFS GEEN WAGEN EN GEEN OSSEN MEER EN ZIT ER OVER TE PEINZEN WAT IK NU MOET DOEN!

GA NAAR JE RIJKE STIEFBROEDER CASSIM! IK WEET DAT HIJ NIET OP JE GESTELD IS, MAAR HIJ ZAL JE ZEKER NIET EEN KLEINE LENING WEIGEREN OM JE IN STAAT TE STELLEN WEER EEN WAGEN EN EEN PAAR OSSEN TE KOPEN! DAN HEB JE TENMINSTE WEER IETS OM JE HANDEL VOORT TE ZETTEN, EN DAN KUN JE HEM TELKENS AFBETALEN!

AARZELEND LUISTERT ALI NAAR HET ADVIES VAN MORGIANA EN HIJ BESLUIT TEN LANGE LESTE ER GEVOLG AAN TE GEVEN. DOCH ALS HIJ NAAR CASSIM TOE GAAT EN DEZE ZIJN VERZOEK HOORT, ZEGT HIJ:
ZO! MIJN STIEFBROEDER DE BEDELAAR KOMT KRUIPEND NAAR MIJ TOE EN SMEEKT OM GELD, OF LIEVER GEZEGD, HIJ WIL EEN WAGEN MET EEN PAAR OSSEN HEBBEN! MAAK DAT JE WEGKOMT, KREUPEL WRAK!... OF NEE, WACHT EENS EVEN!

...IK HEB EEN PRACHTIG IDEE! JIJ ZULT MIJN GASTEN MOETEN BEZIGHOUDEN MET EEN VOORSTELLING, EEN SPORTVOORSTELLING BEGRIJP JE? JIJ MOET MET MIJN NUBISCHE SLAAF SIMBA EEN PARTIJTJE WORSTELEN! DAT IS EEN EDELE SPORT! EN ALS JIJ VAN HEM WINT, DAN KRIJG JE VAN MIJ NIET ALLEEN EEN WAGEN EN EEN PAAR OSSEN, MAAR DAN ZAL IK DIE WAGEN BOVENDIEN NOG VULLEN MET KOSTBARE SCHATTEN! WAT DENK JE ERVAN?

ALI STEMT TOE. DOCH NAUWELIJKS ZIET HIJ DE GEWELDIGE GESTALTE VAN SIMBA, DE NUBISCHE NEGER, OF ZIJN HART ZINKT HEM IN DE SCHOENEN! HET IS VOOR HEM EEN TE ONGELIJKE STRIJD! MAAR TOCH BESLUIT HIJ DOOR TE ZETTEN...

IK BEHOEF HELEMAAL NIET BANG TE ZIJN DAT IK IETS MOET BETALEN! SIMBA ZAL HEM ALS EEN DORRE TAK IN TWEEËN BREKEN, VOORDAT IK DRIE KEER KAN ADEMEN!!

PLOTSELING SPRINGT DE NUBISCHE REUS NAAR VOREN...
...MAAR ALI HEEFT DAT VERWACHT, DUIKT EN STEEKT ZIJN VOET UIT!

BRRRR!

Het geheim van de vijfde etage

Varangecourt zat glimlachend in de leeszaal van zijn hotel een telegram op te stellen: „Mevrouw Varangecourt, 175 Boulevard de Courcelles, Paris. Eindelijk terug in Frankrijk; hoop overmorgenavond in Parijs te arriveren. Omhels jullie beiden. Emmanuel."

Wat zouden ze blij zijn, zijn vrouw en zijn dochter. Dit was dan eindelijk het telegram, waarop zij al vijf maanden hadden gewacht, want zo lang was het precies geleden, dat hij op reis ging. Zijn plan was geweest twee maanden weg te blijven en een zakenreis te maken door Italië, maar hij had die moeten uitbreiden tot Griekenland.

Och ja, die droevige brieven, die zijn vrouw hem overal achternazond, naar Milaan, Rome, Triëst en Athene: „Beste jongen, ik weet zeker dat je zaken prima lopen, maar wanneer kom je terug, wanneer kom je terug?" En links een P.S. van Loesje: „Ik zou je willen omhelzen, papa!"

Nog één dag naar Nice, dan zat het er op.

Hij wenkte de piccolo van het hotel: „Alsjeblieft, breng dit even naar de post!" De jongen rende weg met het papier in de hand, en Varangecourt volgde hem tot de draaideur van de hal. De felle zon scheen verblindend op het grint voor het hotel.

Ik had mijn wagen in de garage moeten zetten, dacht hij, en duwde even tegen de deur. De warmte gaf zijn gezicht een opgewonden uitdrukking. Terwijl hij naar zijn auto keek, viel hij plotseling uit: „Hé, wie zit daar aan mijn wagen te prutsen?" Eén portier stond open, en Varangecourt zag er twee benen uitsteken, twee benen in een zwarte pantalon. „Wat een brutaliteit!"

De auto van Varangecourt was van een bekend merk en had niets, dat de nieuwsgierigheid van een chauffeur kon prikkelen. Wat dan? Een dief? Varangecourt ging op de tenen staan en bespeurde een zwart gezicht, bedekt met grijs kroeshaar. Een neger! Voorzichtig begaf hij zich in de richting van de auto, om het knersen van het grint te vermijden, en bracht echt geïrriteerd zijn voet in aanraking met 's mans body.

„Wat voer je daar uit?"

Hij raakte hem zodanig, dat het hoofd van de neger tegen het andere portier botste. Hij herstelde zich nogal onhandig. „Wat voer je daar uit, hè?"

Varangecourt wist, dat er niets te stelen viel: hij nam op reis altijd zijn voorzorgsmaatregelen.

De neger klom uit de wagen en strompelde een paar passen achteruit. Het was een kleine, oude man, met een aapachtig uiterlijk. Hij scheen meer verontwaardigd dan verlegen. Zijn zwarte huid was grauw geworden en zijn lippen trilden. Hij hield zich buiten het bereik van Varangecourt en schreeuwde onverstaanbare woorden; verontwaardigde, beledigende woorden moesten het zijn.

De hotelportier verscheen op het bordes, een knecht aan een van de vensters en een chauffeur aan de deur van de garage, terwijl de oude neger nog steeds verwensingen uitstootte.

De man pakte toen zijn biezen, terwijl Varangecourt stond te lachen.

In de loop van de dag werd er op de deur van zijn kamer geklopt en bracht een bediende hem een telegram. Zonder twijfel het antwoord van mevrouw Varangecourt. Maar Varangecourt bemerkte, dat de hand, die het telegram aanbood, zwart was. Deze bediende was dus ook een neger. Dit herinnerde hem aan het voorval met de kleine, oude man.

„Zijn er meer zwarte bedienden in het hotel?"

„Wij zijn met zijn tweeën, mijnheer."

Deze man sprak uitstekend Frans.

„O zo, zijn jullie met zijn tweeën? Is die andere misschien al een beetje oud?"

„Ja, mijnheer, inderdaad."

„Zeg hem dan maar, dat hij er geen gewoonte van moet maken om mijn wagen te doorzoeken. Dat moet je hem maar adviseren."

De neger zweeg. Hij bekeek Varangecourt met een eigenaardige blik, zonder boosaardigheid; een beetje droevig.... neen, dat ook weer niet, iets van medelijden kon men er in ontdekken....

„Een ander zou minder inschikkelijk geweest zijn. Ik heb mij beperkt tot een trap...."

„Ik weet het, mijnheer," mompelde de neger.

„Ach zo, weet je het."

Weer die medelijdende uitdrukking op het gezicht van de neger....

Zijn zwarte huid was grauw geworden en zijn lippen trilden.

„Ja, niet goed, mijnheer.... niet goed...."

„Wat?" Varangecourt voelde zich geïrriteerd. De neger zweeg en begaf zich naar de deur.

„Niet goed.... niet goed...." mompelde hij.

Nog eenmaal keerde hij zich om en bekeek Varangecourt met een onuitsprekelijk medelijden, waarna hij verdween.

Varangecourt schaamde zich een beetje, daarna haalde hij de schouders op en vouwde het telegram open: „Eindelijk! Wachten met ongeduld je terugkomst. Kussen van ons beiden, Lucienne."

Diezelfde avond ging Varangecourt bij vrienden dineren. Hij reed er met zijn auto heen en toen hij wilde uitstappen, zag hij iets op de bodem liggen. Hij raapte het op; het was een klein leren zakje, waaraan een koordje was bevestigd.... Hij boog zich nogmaals, want hij ontdekte nog een ander voorwerp, zo groot ongeveer als een pink, het leek wel gedroogde modder. Varangecourt zou er niet veel aandacht aan hebben besteed, als hij niet eerst het kleine zakje gevonden had. Het kon wel modder zijn, die aan de zool van zijn schoen had gezeten. Maar het was buiten kurkdroog.... Hij bekeek het met meer aandacht: het was langwerpig, groenachtig van kleur en vaag geboetseerd....

Terwijl hij het stond te bestuderen, klonk de stem van zijn gastheer: „Hallo, amice!"

„Neem me niet kwalijk," zei Varangecourt, „ik vind daar juist iets in mijn auto, en ik snap niet waar het vandaan komt." En hij vertelde lachend de scène met de oude neger.

Intussen waren zij de villa binnengegaan, waar Varangecourt nog meer bekenden ontmoette. De heer Mérendeuil beschouwde aandachtig de merkwaardige voorwerpen.

„Wel, kerel," begon hij, „ik vermoed, dat je met een tovenaar te doen hebt."

„Och, onzin!" meende Varangecourt.

„Kijk eens, wat er in dat zakje zit! Een beetje stof en rommel, zoals je wel in het vestzakje van een oud pak vindt: een stukje papier, een stukje hout, drie haartjes, een draadje garen, een snippertje hoorn en wat gruis.... Dat zijn vast en zeker magische voorwerpen van een of andere inlandse tovenaar. Het stukje hout is erg puntig en het lijkt me veiliger de scherpte er van niet te onderzoeken.... Ik wed dat deze rommel onaangenamer gevolgen zal hebben voor onze longen, dan het stof dat bij deze droogte over onze auto stuift. Dat stukje klei is een kleine gestalte.... heeft iets weg van een mensenfiguurtje. Ik vermoed, dat het een van die amuletten is, waarvan zogenaamde tovenaars zich bedienen.... zij steken naalden in de was of de klei van het beeldje, en, op honderden kilometers afstand, voelt degene die zij haten, de naalden in zijn stoel steken."

„Wel, Varangecourt," plaagde een van de gasten, „als dat van die kerel is, die je uit je auto gegooid hebt, dan staat je nog wat te wachten....!"

Tijdens het diner was tovenarij en zwarte kunst het onderwerp van het gesprek; voorbeelden werden aangehaald van ongevallen, overkomen aan degenen die zich de haat van een of andere tovenaar op de hals hadden gehaald.

Deze werd nog versterkt toen hij de oude neger op de hoek van de straat ontwaarde.

Varangecourt schudde het hoofd: „In Frankrijk gelooft men niet aan zulke dingen."

Maar men raakte niet uitgepraat over stralen, bovenmenselijke wilskracht, telepathie enzovoort.

Varangecourt echter weigerde geloof te hechten aan al deze verhalen. Toen hij de volgende morgen zijn hotel wilde verlaten, ontmoette hij op de gang de zwarte bediende, die hem weer medelijdend aanzag, hetgeen bij Varangecourt toch een lichte beklemming teweegbracht; deze werd nog versterkt toen hij de oude neger op de hoek van de straat ontwaarde. Juist als de vorige avond werd deze asgrauw, zodra hij Varangecourt ontdekte. Hij gaf weer lucht aan zijn woede door onverstaanbare woorden te mompelen en zijn vuist naar Varangecourt op te heffen. In die vuist hield hij iets wits: een zakdoek, met blauwe rand. Zoals de mijne, dacht Varangecourt. Hij tastte naar zijn rechterzak; daar had hij de vorige avond zijn zakdoek en het telegram gestoken. Hij had geen van beide meer....

De volgende avond, tegen middernacht, arriveerde Varangecourt in Parijs. De geschiedenis met de neger was hij al bijna vergeten, maar toch.... ze zat hem nog wel een beetje dwars.

Eindelijk was hij dan op zijn boulevard, reed de auto de garage binnen en wandelde met nerveuze gejaagdheid huiswaarts. De deur ging open, toen hij aan de bel trok. „Varangecourt," riep hij in de richting van de portiersloge. Fijn, die bekende tegelvloer weer te zien van dit oude, vertrouwde huis. Hij begon met zichzelf de draak te steken: Je boft, ouwe jongen, dat je op de bovenste verdieping woont. Parijs wordt ongezond door de auto's; hoe hoger je woont, hoe gezonder.

Varangecourt draaide het licht aan en stapte in de lift. Heerlijk: die lift bracht hem bij Lucienne en Loesje. Hij was in de wolken, toen hij op de knop voor de bovenste etage drukte....Zijn gezicht straalde, toen hij de vertrouwde omgeving gewaarwerd, automatisch uit de lift stapte en zijn sleutels uit zijn zak wilde halen.... Op hetzelfde ogenblik ging het licht uit. O, dat mag niet hinderen, het sleutelgat kon hij blindelings vinden.

Varangecourt legde zijn hand op de deurknop.... maar.... de deur ging open.... was dus niet op slot. Och ja, natuurlijk, ze hebben de lift gehoord. De hal, waar de deur op uitkwam, was donker. Loesje wilde hem natuurlijk verrassen. Hij stapte de zijkamer binnen en riep: „Koekoek...." Geen antwoord.... alleen zijn eigen stem galmde vreemd in de ruimte.... Hij wilde het licht aanknippen, links bij de deur was het knopje. Maar zijn hand gleed langs de muur en vond niets. Een huivering voer door zijn ledematen.... „Lucienne.... Loesje...." schreeuwde hij.

Hij voelde in zijn zak naar lucifers. De eerste brak af, de tweede vlamde op. Een schreeuw.... de kamer was leeg. De lucifer ging uit en in zijn ontsteltenis liet hij het doosje vallen. Hij liep ten einde raad naar links, maakte de deur van de eetkamer open en liep met vooruitgestoken armen, om zich niet aan de meubels te stoten. Ook de eetkamer was leeg. De deur naar de slaapkamer was eveneens open en hij nam niet eens de moeite er binnen te gaan, want hij wist nu, dat ook deze leeg was.... Zijn stap klonk hol.... De leegte scheen een bepaalde geur te verspreiden. In de keuken ontwaarde hij vaag de granieten gootsteen; alles leek zo onwezenlijk, dat hij hem voorzichtig ging betasten. De koelheid er van deed goed aan zijn gloeiende handen.

Als ze verhuisd waren, zouden ze het mij geschreven hebben. Trouwens, ik heb getelegrafeerd en mijn telegram is aangekomen, want ik heb dezelfde dag nog antwoord gekregen. De herinnering aan die kleine neger op de hoek van een straat, die dreigend de vuist, geklemd om zijn zakdoek, tegen hem ophief, dook weer op.

Varangecourt rende plotseling de kamer uit en ging met de lift naar beneden. In de vestibule, vóór de portiersloge, trachtte hij zichzelf te kalmeren. Ze behoeven niet te denken, dat ik gek geworden ben. De halfslapende portier verscheen in de loge.

„O, mijnheer Varangecourt."

„Ja, mijnheer Dumas, neem me niet kwalijk.... ik wilde u vragen.... is er.... weet u waar mijn vrouw is?"

„Maar natuurlijk, bóven!"

„O! Bóven?"

„Doet ze niet open?"

„H'm.... maar ik heb niemand gevonden...."

„Wel, mevrouw kan toch niet vertrokken zijn, zonder dat ik haar gezien heb? Dat kan haast niet..., op dit uur."

„U.... u hebt haar vandaag nog gezien?"

„Om acht uur ging ze naar boven."

„Nou goed, dank je wel."

Varangecourt durfde niet verder vragen. Om acht uur heeft deze man haar naar boven zien gaan en enige uren later vind ik de woning leeg! Het koude zweet brak hem uit. Ja, ik ben op weg om gek te worden.... Laat ik nog eens nadenken.... de concierge herkent me, ik herken alles. Maar boven, op de óverloop, moet ik een droombeeld hebben gehad. Ik meende toch, dat ik thuiskwam, ik meende toch, dat ik het huis leeg vond.... Mijn vrouw en mijn dochter verdwenen. Wat een nachtmerrie. Ik schijn ziek te zijn, en ik weet het niet. De geschiedenis met die neger zal toch niet op mijn hersens werken?

Hè, hè, ik ben weer wat gekalmeerd. Laten we het nog eens rustig proberen.

In de lift begon hij weer te denken, dat hij zich vergist moest hebben in de knop. Het scheen hem evenwel toe, dat hij op de bovenste knop had gedrukt. Deze keer zou hij zich niet vergissen en op de bovenste knop drukken. En het was weer op de bovenste etage, dat de lift stil hield. Varangecourt deed zijn best om rustig uit te stappen en zond de lift terug zonder zich te haasten. Hij dwong zichzelf om niet te vlug naar de deur van zijn woning te kijken; als hij gedroomd had, zou de deur gesloten zijn.

De deur naar de donkere zijkamer stond op een kier.

Om acht uur waren zij er nog. Hij wandelde gejaagd door de lege kamers. Geheimzinnig. Maar kan een tovenaar een vrouw en een meisje laten verdwijnen? Ze doden op grote afstand, dat zou ik nog kunnen toegeven, maar laten verdwijnen? Kan een tovenaar op mijn geest inwerken, op mijn verstand, mijn gezichtsvermogen verstoren? Misschien staat alles er toch wel, maar kan ik het niet zien; misschien heb ik me wel aan de meubels gestoten, maar voel ik het niet. Iemand die in een hypnotische slaap is gebracht, voelt ook de naalden niet die prikken.... „Lucienne, Loesje, horen jullie me niet.... jullie móéten er zijn, wees maar niet bang, het komt, doordat ik die gemene.... O neen, neen, geen beledigingen.... een trap, waar ik toch zo'n spijt over heb! O, ik kan niet zonder jullie leven.... waar zijn jullie dan toch?"

Hij liep de ene kamer in, de andere uit en meende geluiden te horen, dan rechts, dan links.... Ik word krankzinnig.... ik word krankzinnig!

Waarom zie ik mijn eigen meubels niet, en waarom zie ik wel de daken en de boulevard; en waarom hoor ik de auto's en niet de stemmen van Lucienne en Loesje. Verward en met kloppende slapen daalde hij de trap af. Hij moest de concierge alles uitleggen. Als je 's nachts geplaagd wordt door je gedachten, ga je tellen om in slaap te vallen.... Om die ellendige gedachten kwijt te raken zou hij de treden van de trap gaan tellen: een, twee, drie.... vijfentwintig; één etage; een twee, drie.... vijfentwintig; twee etages; en toen hij er zo vijf geteld had, merkte hij in plaats van de vestibule nog een etage voor zich....!

Hij was een ogenblik onthutst, rende vier treden tegelijk naar beneden en sloeg woedend met de vuist op de portiersloge: „Deur open, alsjeblieft!"

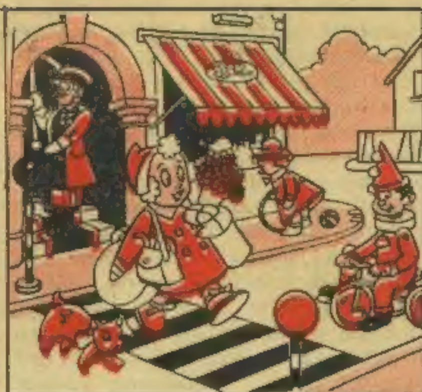
Hij vloog naar buiten, de boulevard op, keek naar boven, en rende opnieuw naar binnen....

„Het is waar ook," zei een ogenblik later zijn vrouw, terwijl zij de nerveus snikkende man in haar armen hield, „het is waar ook, ik had vergeten het je te schrijven: de eigenaar heeft er een verdieping op laten bouwen.... dus de hoogste etage, de bovenste etage is niet meer de onze, ze is te huur...."

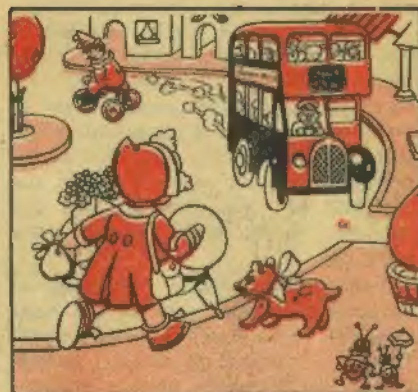

De halfslapende portier verscheen in de loge. „O, mijnheer Varangecourt."

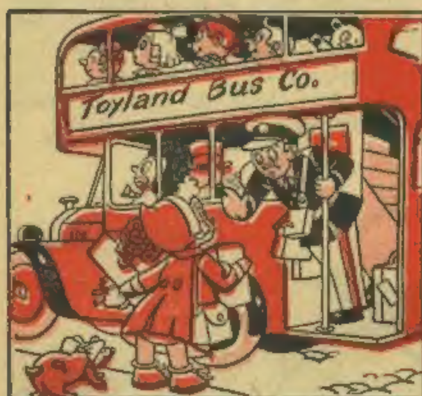

1. Dollie Dimpel houdt ervan om te gaan winkelen. Als zij de winkel verlaat draagt zij een hele stapel pakjes en dozen. Zij heeft een nieuwe hoed gekocht, een boeket bloemen, een zak lekkers en nog vele andere dingen.

2. „Nu moet ik zien al die dingen zonder te breken of te beschadigen naar huis te brengen!" zegt zij. „Wacht daar komt een autobus aan." De chauffeur van de bus ziet haar hollen en stopt om haar in te laten stappen.

3. Doch de conducteur deelt haar mee, dat de bus stampvol is en dat er niemand meer bij kan. Helaas moet er niemand uitstappen, anders kon Dollie die plaats innemen. Nu moet zij verdrietig op de stoep blijven staan.

4. „Lieve help!" roept zij uit, „ik kan toch niet met al die dozen en pakken naar huis lopen! Wat moet ik nu doen? Ik weet me geen raad!" Doch daar komt Tommie met zijn paard aan en Dollie weet dat hij haar zal helpen.

5. En wat ook toevallig is, vlak achter Tommie loopt een boer die een juk over zijn schouders draagt, waaraan twee lege manden hangen. Dollie zegt tegen Tommie: „Tommie kan jij me helpen naar huis te komen?"

6. „Natuurlijk," zegt Tommie. „Dat is gemakkelijk genoeg! Jij gaat achter op het paard zitten en Joop de boer draagt in zijn lege manden wel al de pakken en pakjes voor je." „O, wat heerlijk!" zegt Dollie.

7. Alleen het hondje Spot, dat achter Dollie is aangelopen, kan niet rijden. Maar dat vindt hij niet erg. Hondjes lopen graag. En zo duurt het niet lang of zij zijn bij Dollie's huis aangekomen.

8. „Ik vind het heel erg lief van jullie dat jullie mij zo goed geholpen hebben!" zegt Dollie Dimpel. „Weet je wat, ik zal thee zetten en dan krijgen jullie van mij thee met een lekker stuk taart."

Bart de tuinman

Als je oud wordt, is het winter en het is gedaan met hard werken.

door
Theo Luysterburg

Het was een prachtige herfstdag. Zo mooi zelfs, dat men meende nog in de zomer te leven. In de stadsparken waren de meeste bloemen al verdwenen en de afgevallen bladeren lagen te gelen op de grond.

Zo ook was het in de tuin van dokter Blommers. Meneer en mevrouw en ook hun dochtertje Elsje hielden erg veel van bloemen. Trouwens ze waren trots op hun hele tuin met zijn mooie paden en bloemperken. Dikwijls maakten ze met hun drietjes dan ook een wandeling achter hun prachtige villa, waar de tuin was gelegen.

Op een dag, terwijl ze weer van al het moois genoten, zag dokter Blommers hier en daar wilde grasprietjes op de paden opschieten.

„Ik vind, dat de tuin de laatste tijd niet meer zo goed onderhouden wordt als vroeger," zei hij tegen mevrouw. „Kijk al die blaren eens en dat wilde gras."

„Het is ook niet te verwonderen, man," antwoordde mevrouw, „de oude Bart ziet zo goed niet meer en z'n rug wordt stijver. Ja, ja, als je oud gaat worden. Arme Bart. Hij is al meer dan veertig jaar hier. Hij hoort als het ware bij de familie."

„Ik wil hem ook niet wegsturen, maar er moet een nieuwe, jonge tuinman komen."

Elsje had de woorden van vader gehoord. Nu liep ze stil in zichzelf na te denken. De ouwe Bart wegsturen?.... Dat mocht toch niet. Bartje was haar beste vriend. Hij gaf haar altijd mooie bloemen, vooral chrysanten, daar hield Els zo van. En hij bracht gras voor haar witte konijntjes en kon zo fijn vertellen. Nee, Bart mocht niet weg, nooit, zo lang hij leefde.

Plots liep ze op een drafje vooruit. Vader en moeder lachten om hun levenslustig meisje, maar ze begrepen toch niet, waarom Elsje wegliep. Ze dachten aan een opwelling, maar Elsje had een bedoeling met haar lopen. Ze wilde naar oude Bart. Ze wist dat hij achter in de tuin aan het werk was. Spoedig had ze hem dan ook gevonden.

„Dag, Bart," riep ze al van ver.

„Dag, Elsje."

„Zeg, Bart, wat een prachtig weer, hè? Zijn er nog bloemen?"

„Nee, kindje, ze zijn uitgebloeid en het is nu weer voorbij tot volgend jaar. Het gaat langzamerhand naar de winter en dan is alles buiten dood. Zo gaat het ook met de mensen, Els. Als je oud wordt, is het winter en is het gedaan met hard werken. Ja, ja, zo gaat het ook met mij. Ik voel het goed. Bart kan niet veel meer doen. Voor hem is het winter geworden. Maar je goeie ouders laten Bart maar stilletjes z'n gang gaan. Ze weten dat ik heel m'n leven hier gewerkt heb. Ze hebben niet veel meer aan me, maar zo lang zal het niet meer duren. Bart heeft z'n langste tijd gehad."

De oude man schudde langzaam met het hoofd en hij beefde.

Els dacht aan haar vaders woorden en ze kreeg de tranen in de ogen.

Haar oude vriend wegsturen en een ander voor hem in de plaats zetten, nee, dat mocht niet.

Plots draaide ze zich om, en riep: „Dag, Bart; ik ga spelen."

„Dag, Els; kom 'ns even terug. Kijk, ik heb nog een chrysant voor je."

„Dank je wel, Bart. Tot ziens, hoor."

De oude man keek het weghuppelende meisje na. Veertig jaar was hij in dienst bij dezelfde familie. Meneer had ie al heel klein gekend. Hij had met hem gespeeld en gewandeld in deze zelfde tuin, maar die was toen nog lang niet zo mooi. Hij had gewerkt van 's morgens vroeg tot 's avonds laat om er een mooie tuin van te maken. En het was hem tenslotte gelukt. Meneer en mevrouw waren zeer tevreden over hem, dat wist ie, omdat hij het al dikwijls uit hun eigen mond had gehoord.

Nog lange tijd bleef Bart in gedachten staan, schudde dan bedenkelijk het hoofd en veegde een paar opkomende tranen uit het gelaat.

De volgende morgen vroeg Els aan haar moeder om vroeg te mogen opstaan. Maar deze wilde haar nog wat laten slapen. Het was nog heel vroeg. Waarom wilde Elsje dan weg?

„O, het is zo mooi buiten, mama, ik wilde graag vroeg in de tuin zijn."

„Nou, vooruit dan maar," gaf mevrouw toe.

Elsje kleedde zich vlug aan en binnen enkele minuten liep ze in de tuin. Aanhoudend bukte ze zich, raapte de afgevallen blaren op en trok de grasprietjes uit.

Intussen was haar moeder een beetje nieuwsgierig geworden, omdat ze niet begreep, waarom haar meisje zo vroeg de tuin in wilde. Daarom ging ze naar het raam en keek de tuin in. Toen ze Elsje zo ijverig bezig zag, begreep ze alles en riep haar man.

Ook meneer begreep nu alles. Elsje wilde Bart helpen. Ze had natuurlijk het gesprek gehoord van gisteren en was er over gaan piekeren. Zo'n klein ding toch....

„Bart mag blijven," zei meneer toen. „Hij krijgt hulp en mag toekijken. Het zou wreed zijn zo'n trouwe ziel op z'n oude dag verdriet te doen."

Mevrouw was ook erg blij en riep Elsje binnen.

Het kind begreep eerst niet waarom vader en moeder zo lief tegen haar waren, maar toen vader zijn plan had verteld, vloog ze hem van blijdschap om de hals en gaf hem wel tien klinkende zoenen op zijn wangen.

En zo bleef Bart bij de familie, zijn hele leven lang.

Ze vloog hem van blijdschap om de hals.

DE FOTO LEVERDE HET BEWIJS

Fotograferen is een prettige bezigheid. Maar nog leuker is het wanneer een foto als scheidsrechter optreedt. Dat geluk had Henk, zoals men in dit verhaal kan lezen.

Op de eerste Zaterdagmiddag van October werden reeds jarenlang sportwedstrijden gehouden tussen de leerlingen van de beide gemeentelijke scholen in het plaatsje, waar Henk van Ulfen twee maanden geleden was komen wonen. Het zou dus de eerste keer zijn, dat hij dit evenement meemaakte en omdat hij het afgelopen schooljaar in zijn vorige woonplaats met glans had beëindigd, had hij van zijn ouders een fototoestel gekregen. Natuurlijk zou hij van de wedstrijden een aantal foto's maken.

Henk wist nog niet veel van de dikwijls gespannen verhouding, die er bestond tussen beide scholen en die soms tot uitdrukking kwam in verwoede gevechten tussen de jongens. De eerste maand van het nieuwe schooljaar, September, kwamen dergelijke ongeregeldheden nooit voor; iedereen had het te druk met trainen voor hardlopen, hoogspringen, kogelstoten, polsstokspringen, turnen en verspringen. Uit deze sporten zou de wedstrijdmiddag bestaan, die dan besloten zou worden met een gekostumeerde voetbalwedstrijd tussen de leerkrachten.

Het was die Zaterdagmiddag prachtig weer. Aan twee hoge masten op het sportterrein wapperden de beide schoolvlaggen en bij de ingang was een versierde erepoort opgericht voor de burgemeester, die het eerste startschot zou lossen voor de hardloopwedstrijd. Henk liep met een volledig programma in zijn zak en zijn nieuwe fototoestel op het terrein rond. Hij nam aan geen van de sporten deel, omdat hij van het hoofd toestemming had gekregen te fotograferen.

Zijn eerste kiekje maakte hij van de aankomst van de burgemeester, die bij de erepoort werd verwelkomd door de beide schoolhoofden. Het was een gedrang tot en met, en met moeite slaagde Henk er in om zijn fototoestel in te stellen en af te knippen. De burgemeester zag hem toevallig ploeteren tussen de andere drommen jongens en kwam naar hem toe met de vraag: „Zo, kerel, staan we er goed op?"

Henk bloosde en antwoordde, terwijl hij zijn schouders ophaalde: „Ik weet het niet, mijnheer de burgemeester."

„Dan zullen we het nog even overdoen voor de jeugdige fotograaf," besloot de gemoedelijke burgervader en hij ging terug naar de erepoort om de hoofden nogmaals een hand te drukken en Henk in de gelegenheid te stellen een goed plaatje te maken.

Na deze inleiding begon het sportfeest. Henk maakte een foto van de burgemeester, terwijl deze het startschot loste voor de honderd meter hardlopen. Vanaf dat ogenblik was hij aan één stuk door in touw om van de verschillende takken van sport de leukste plaatjes te maken. Hij had er geen erg in, dat de tijd spoedig verstreek en vergat daarom, dat om klokslag vier uur de finale hardlopen gehouden zou worden. Méér dan dat boeide hem het polsstokhoogspringen en hiervan maakte hij dan ook de meeste plaatjes.

Juist zweefde weer een polsstokspringer met grote soepelheid door de lucht, zijn benen behendig over de lat werpend, toen Henk afknipte. Dit zou ongetwijfeld de mooiste foto worden, die hij die middag genomen had. Maar op datzelfde ogenblik gebeurde er vlakbij iets, waarop niemand had gerekend. Op nog geen twintig meter afstand stond een groepje jongens bij de eindstreep te kijken naar het hardlopen. Ineens ging er een gejoel op. Er ontstond deining in het groepje

en toen Henk er naar toe holde, zag hij, dat er gevochten werd. Wat was er aan de hand?

Het bleek, dat in de finale één leerling van beide scholen was uitgekomen. Het was een spannende race geworden, waarin Jaap Molenweg van de school van Henk al onmiddellijk aan de kop had gelopen. Even voorbij de helft kwam de jongen van de andere school, die Hans Verstraeten bleek te heten, zijn tegenstander steeds dichter op de hielen. De jongens langs de lijn begonnen te joelen en te schreeuwen.

Jaap Molenweg nam ook nog een snelle sprint. Het werd een spannende strijd, en toen de jongens bijna tegelijk over de eindstreep stoven, was er een hevige verwarring losgebroken. De leerlingen van Henk's school waren er van overtuigd, dat Jaap had gewonnen en droegen de kampioen op hun schouders in het rond. Maar de jongens van de andere school beweerden met grote stelligheid, dat Hans Verstraeten éven eerder de streep was gepasseerd en dat hij onomstotelijk kampioen was geworden.

De jury, die bestond uit twee onderwijzers — van elke school één — was door het enthousiasme van de jongens en het gedrang bij de eindstreep niet in staat geweest om een juist oordeel uit te spreken.

„Leve Jaap! Jaap is kampioen!" schreeuwden Jaap's medestanders.

„Drie hoera's voor Hans! Hoera! hoera! hoera!" riepen de aanhangers van Hans. „Hans heeft de zilveren wisselbeker gewonnen!"

De jury stond met de handen in het haar, vooral toen de jongens tegen elkaar begonnen te joelen en zelfs te vechten. Dit incident liep zo hoog, dat de gespannen verhouding tussen beide scholen zich al gauw toespitste en de sfeer van de sportmiddag oversloeg in een stemming van vijandigheid. De gekostumeerde voetbalwedstrijd tussen de leerkrachten werd afgelast en de hoofden besloten er een voortijdig einde aan te maken. Mokkend verlieten de jongens in groepjes het sportterrein.

Op de volgende dagen kwam het nu en dan tot kleine ruzies tussen ploegjes jongens van beide scholen. Henk van Ulfen had zijn foto's van de fotograaf teruggekregen. Ze waren stuk voor stuk goed uitgevallen en hingen aan een groot bord in de school. Natuurlijk verdrongen de jongens zich tijdens het vrij kwartier bij het bord in de gang, totdat plotseling een van de jongens schreeuwde: „Hé, moet je dat zien. Kijk daar, op die foto van het polsstokhoogspringen!"

Nieuwsgierig keek iedereen naar de aangewezen foto. „Wat was dat? Wat is er te zien?" vroegen enkelen. De jongen, die iets gezien had, wees naar twee hardlopende figuurtjes op de achtergrond. „Kijk dan! Dat zijn Jaap en Hans. In de eindsprint."

De jongens keken goed en een van hen zag, dat de foto juist genomen was op het ogenblik, waarop de hardlopers over de eindstreep holden.

„Ja, ik zie het! Ik zie het!" juichten een paar. „En kijk eens. Je kunt duidelijk zien, dat Jaap iets vóór ligt. Hij komt even eerder met zijn voet over de witte lijn."

De andere jongens zagen het nu ook. Ze riepen Henk, de fotograaf, en samen met hem stapten enkele jongens met de foto naar het hoofd van de school. Het bewijs was onomstotelijk geleverd. Het hoofd zag nu ook heel duidelijk, dat Jaap een kleine voorsprong op zijn tegenstander had en nog diezelfde middag ging hij met de foto naar het hoofd van de andere school.

Met dit stukje bewijsmateriaal velden de hoofden hun oordeel over de strijd tussen beide hardlopers. De jongens van de school van Henk voelden zich nu in ere hersteld en de leerlingen van de andere school waren sportief genoeg om het bewijsstuk te accepteren en waren het er gloeiend mee eens, dat Jaap Molenweg de zilveren wisselbeker zou krijgen. Henk van Ulfen werd bij het hoofd geroepen en hij kreeg daar te horen: „Ik ben blij, dat jij met je foto veel narigheid uit de weg hebt geholpen. Als die foto niet had bestaan, hadden we het hele jaar last gehad van een onsympathieke tweestrijd tussen de beide scholen. Ik geloof stellig, dat door jouw foto de vrede tussen de jongens is hersteld. Nogmaals dus mijn dank, Henk. En de volgende keer moet je maar weer foto's komen maken."

Nieuwsgierig keek iedereen naar de aangewezen foto.

„Krullebol-Steilhaar"

door
Willem Capel

André was de schrik van alle kappers in de buurt. Niet, dat die André zo'n kwajongen was, helemaal niet, maar zijn haar bracht alle kappers tot wanhoop. Die haren waren zo stug en hard als een boender en als ze nu maar mooi rechtop hadden gestaan, zoals in zo'n boender, dan was er nog iets van te maken geweest, maar ze staken aan alle kanten met pieken overeind. De jongens noemden hem plagend „krullebol-steilhaar". Kapper Tersteeg had eens gezegd: „Jongen, ik zal je nu eens helemaal kaalknippen. Als je haar dan weer aangroeit, zal het er heel anders uitzien."

En André liep een maand rond met een hoofd als een kaatsbal.

Op school plaagden ze hem natuurlijk met die kale kop. Maar het ergste was, dat zijn haar, toen het weer aangroeide, nog even piekerig was.

Een andere kapper, die hem liever zag gaan dan komen, zei: „Zeg maar tegen je moeder, dat je je haar maar flink lang moet laten worden, dat wil nog wel eens helpen, en als het dan flink lang is, kom dan maar terug."

Nu liep André met zulk lang haar, dat je er wel vlechtjes van had kunnen maken, en op school riepen ze hem nu „ragebol" na

Dat alles was niet prettig, want alle moeite was vergeefs geweest, het haar van André bleef stug.

De kappers, die er altijd schik in hebben om iemand zo mooi mogelijk te maken, deden er genoeg hun best op en smeerden er wel een potje haarvet op, maar ook dat hielp niet.

De moeder van André vond dat heel erg, want als er eens een feestje was, en andere jongens er netjes uitzagen, met het haar keurig in een scheiding of met een leuke krullebol, dan zag André er slordig uit, alsof z'n haar in geen weken gekamd was.

Op zekere dag kwam er een nieuwe kapper in de buurt wonen. Hij had een prachtige winkel, waarin alles blonk en glom.

„Ga daar maar eens naar toe," zei moeder. „Misschien weet die er wat op, hier, neem maar geld mee."

In die mooie kapperswinkel werd André op een stoel gezet, die de vorm had van een olifant.

Maar nog vóór de kapper hem een wit schort had voorgebonden, riep hij verbaasd: „Neen maar, dat hoofdhaar lijkt wel ijzerdraad!"

Hij riep de bediende en ook z'n vrouw en alle drie stonden ze om de olifant, waarop die arme André zat, die zich niets op z'n gemak voelde.

„Het lijkt wel een stoppelveld," vond de bediende.

De vrouw van de kapper kreeg medelijden met de jongen en zei: „Met die grapjes schieten we niets op, die jongen moet geknipt worden."

De kapper dacht lang na en zei toen: „Ik weet wat. Misschien dat we er nog het mooiste hoofd van de hele stad van maken. Dat is dan meteen een goede reclame voor mijn nieuwe zaak."

Hij bond André nu eindelijk het schort voor en begon druk met schaar en kam te werken. De bediende stond er halflachend bij, net of hij zeggen wilde: „Daar brengt mijn baas niets van terecht."

Het duurde en duurde en André moest af en toe eens heel diep zuchten, het begon hem erg te vervelen.

De kapper bleef maar knippen en deed af en toe een paar stappen achteruit om het hoofd van André op een afstand te bekijken.

Eindelijk was hij met knippen klaar en nu begon hij allerlei spullen in een bakje te doen

„Gelukkig, dat het niet erg druk is, anders kon ik niet aan zo iets beginnen, maar nu zal ik je zó mooi maken, dat je eigen moeder je niet meer terugkent"

André knikte maar eens en z'n hoofd schudde hevig heen en weer, toen de kapper dat spul uit dat bakje op zijn haar begon te smeren

Toen het bakje leeg was, dacht André: Gelukkig! Maar het werd nog erger! Het leek er op alsof de kapper het hoofd van ons ventje tussen zijn schouders won drukken, zo stevig werden zijn haren geduwd en geknepen. André had grote lust om van de olifant af te springen, het witte schort af te rukken en hard weg te lopen, maar dat durfde hij toch niet.

„Ziezo, nu is het bijna gebeurd," zei eindelijk de kapper en begon zijn handen te wassen. „Haal eens een droogkap uit de damessalon," zei hij tegen de bediende.

Even later kreeg André een soort helm boven zijn hoofd, waar eerst koude en later heel warme lucht uitkwam. Foei, foei, wat kreeg die arme André het benauwd En een leven dat dat ding maakte! Hij hoorde niets meer en het gezoem dreunde in zijn oren.

Dat doe ik nooit weer! dacht André, dan nog liever krullebol-steilhaar!

„Nu zal het wel genoeg zijn," zei de kapper en zette het ding stil. „Kijk nu maar eens in de spiegel, jongen, zie je er nu niet heel anders uit?"

André keek in de spiegel en zag, dat zijn haar helemaal gegolfd was. Hij vond het al lang goed, als hij nu maar weg mocht.

De kapper keek naar de paar kwartjes, die André hem gaf. „Ik heb het nu voor reclame gedaan, maar volgende keer moet je moeder maar eens meekomen, want het kost me meer aan stroom."

André holde naar huis, maar voor hij naar binnen ging, streek hij eens voorzichtig over zijn haren. Die leken wel van hout, zo stijf was alles.

„Lieve hemel," riep zijn moeder, toen hij binnenkwam. „Wat hebben ze nu met je uitgehaald?"

„Vindt u het niet mooi, moeder?"

„Niet erg, maar we zullen eens horen wat je vader er van zegt."

Vader keek hem verbaasd aan en stamelde: „Wat is er met jou gebeurd, André? Je lijkt wel een meisje."

Hij streek met zijn vinger over het haar van André: „Ajakkes, het lijkt wel of je hoofd van hout is. Kom, laten we maar eerst gaan eten."

Maar onder het eten moest vader steeds naar de haren van André kijken.

„Vind jij dat haar nu mooi, mama?" vroeg hij tenslotte.

Moeder schudde haar hoofd: „Nee, ik zie hem toch nog liever met z'n steile haren"

„Zo denk ik er ook over," zei vader, „kom maar eens met me mee, jochie."

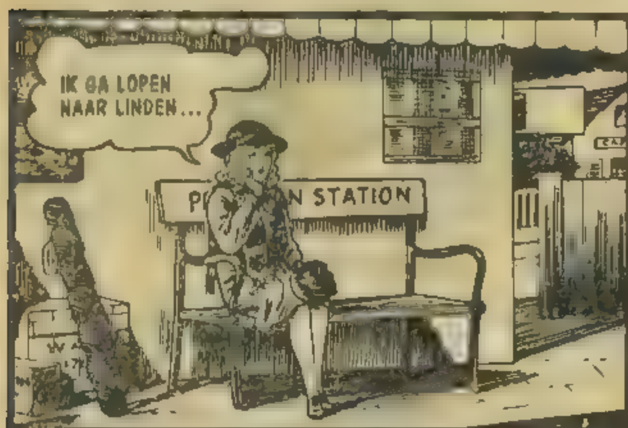
Vader hield het hoofd van André onder de kraan, smeerde er flink zeep op en wreef net zo lang, tot alle houten golven verdwenen waren.

„Ziezo, nu ben je weer m'n eigen krullebol-steilhaar, en laat maar nooit meer aan je haren prutsen. Want al doet die kapper er nog zo z'n best op, het wordt er toch niet mooier van."

Dat beloofde André maar al te graag en sinds die keer heeft zijn moeder nooit meer geklaagd, dat zijn haren zo slordig zaten!

Vikkie Vinnig

VIKKIE VINNIG IS MET MEVROUW MATINA OP REIS GEGAAN NAAR LINDEN, WAAR VIKKIE MOET DANSEN IN DE SCHOUWBURG. ONDERWEG IS DE HOED VAN MEVROUW MATINA UIT HET RAAMPJE GEWAAID. TERWIJL VIKKIE DE HOED GAAT ZOEKEN, RIJDT DE TREIN VERDER. VIKKIE BLIJFT ALLEEN OP HET STATION

VIKKIE BLIJFT MAAR WACHTEN EN WACHTEN OP HET PERRON. ER KOMT NIEMAND. EEN ANDERE TREIN ZAL DUS PAS DE VOLGENDE DAG NAAR LINDEN GAAN. EN TOCH WIL ZIJ GRAAG NAAR DE STAD, ANDERS KOMT ZIJ NIET OP TIJD IN DE SCHOUWBURG. MAAR MISSCHIEN IS HET NIET MEER ZO VER. ZIJ ZAL MAAR NAAR LINDEN LOPEN

VIKKIE HEEFT NOG NIET VER GELOPEN, DAN BEGINT HET AL DONKER TE WORDEN. ZIJ WEET DE WEG NAAR LINDEN NIET, EN BUITEN DE STAD ZIET ZIJ NIEMAND, AAN WIE ZIJ HET KAN VRAGEN. GELUKKIG ZIET ZIJ LANGS DE WEG EEN HOOIBERG. DAAR KAN ZIJ WEL SLAPEN. DE VOLGENDE MORGEN KAN ZIJ DAN NAAR LINDEN GAAN

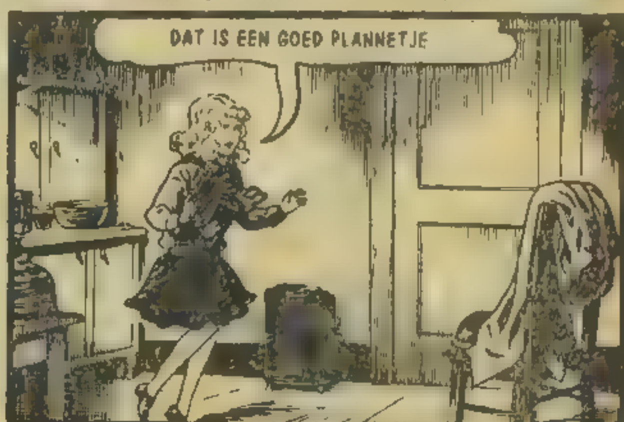
NA DE LANGE WANDELING IS VIKKIE ERG MOE GEWORDEN. ZIJ ZOEKT EEN GOED PLAATSJE IN HET HOOI EN VALT DADELIJK IN SLAAP. DE VOLGENDE MORGEN WORDT ZIJ AL VROEG WAKKER. ZIJ IS ERG HONGERIG, EN ZIJ HEEFT NATUURLIJK GEEN ETEN BIJ ZICH. GELUKKIG STAAT AAN DE ANDERE KANT VAN DE WEG EEN BOERDERIJ

VLUG LOOPT VIKKIE NAAR DE BOERDERIJ EN KLOPT OP DE DEUR VAN DE KEUKEN. ZIJ HOORT IEMAND ANTWOORDEN EN GAAT NAAR BINNEN. IN DE KEUKEN STAAT EEN JONGE VROUW BIJ HET FORNUIS. VIKKIE VERTELT HAAR ALLES, VAN DE TREIN EN VAN DE HOOIBERG, WAARIN ZIJ GESLAPEN HEEFT. „KOM MAAR GAUW BINNEN," ZEGT DE VROUW

DE JONGE VROUW BEGRIJPT WEL DAT VIKKIE ERGE HONGER MOET HEBBEN. DE TAFEL IS AL GEDEKT, VIKKIE MOET MAAR GAUW GAAN ZITTEN EN FLINK ONTBIJTEN. DE JONGE VROUW VERTELT HAAR, DAT HAAR DOCHTERTJE BERRIE ZIEK IS. ZIJ ZOU VANDAAG NAAR LINDEN GAAN OM VIKKIE TE ZIEN DANSEN. MAAR DAT KAN NU NIET.

HET ONTBIJT HEEFT VIKKIE HEERLIJK GESMAAKT. ZIJ IS ERG DANKBAAR, DAT ZIJ OP DE BOERDERIJ ZO VRIENDELIJK IS ONTVANGEN. NU WIL ZIJ GRAAG IETS DOEN VOOR DE VRIENDELIJKE MENSEN. MAAR WAT? DAAR KRIJGT ZIJ EEN MOOI PLANNETJE! BERRIE IS WEL ZIEK, MAAR ZIJ KAN VIKKIE TOCH ZIEN DANSEN!

De lotgevallen van prinses Eliza

En maakte even later een heerlijk ritje door het park op haar paardje.

Prinses Eliza stond voor het raam in haar kamer en staarde knorrig naar buiten. Wat vervelend, dat zij vanmiddag binnen moest blijven! Het zonnetje scheen juist zo heerlijk! Waarom was vader ook zo streng? Eliza dacht weer aan het voorval van 's morgens. Juist toen zij uit haar kamer was gekomen, zag zij hoe een van de hofdames uitgleed over de gladde vloer van de gang. Onmiddellijk was Eliza in een hartelijk gelach uitgebarsten en ze had er zelfs niet aan gedacht het arme mens weer op de been te helpen. Onverschillig was ze langs haar heen gehuppeld en met een lachend gezicht aan het ontbijt verschenen.

Ze herinnerde zich nog hoe iedereen haar verbaasd had aangekeken. Ja, het was ook wel iets bijzonders: prinses Eliza, die al vroeg in de morgen lachte. Meestal stond ze zo traag op, dat ze op het laatste nippertje met een ontevreden gezicht aan het ontbijt verscheen. Eliza wist best, dat de hele hofhouding haar een humeurig nest vond. Het kon haar niets schelen. Wacht maar, dacht ze vaak, ik word later toch koningin en dan hoef ik mij aan niemand meer te storen. Dan ben ik fijn mijn eigen baas!

De koning en de koningin betreurden het, dat hun enig kind zo'n humeurig karakter had. Ze zouden zo graag zien, dat ze wat liever en aardiger was voor een ander. Jammer genoeg dacht Eliza altijd alleen aan haar eigen plezier. Zolang iedereen haar zin deed, kon ze wel lief en aardig zijn, maar o wee als er iets gebeurde, dat haar niet aanstond! Dan trok ze meteen een ontevreden gezicht en mopperde verschrikkelijk.

Deze morgen was Eliza in een vrolijke stemming gebleven. Zij at met smaak haar boterhammen en maakte even later een heerlijk ritje door het park op haar paardje.

Haar zonnig humeur verdween echter meteen, toen ze het paleis binnenkwam en daar hoorde, dat ze bij haar vader moest komen.

Wat zou er nu weer zijn? dacht ze geërgerd, ik wou juist zo graag gaan ballen. Met een knorrig gezicht kwam ze de kamer van de koning binnen.

„Zo, kind," zei de koning ernstig, „ben je daar eindelijk? Ik moet eens ernstig met je spreken. Vanmorgen is freule Edith in de gang uitgegleden en dat heb je heel goed gezien! Waarom heb je haar niet geholpen?"

„Daar heb ik niet eens aan gedacht," zei Eliza minachtend. „Ze kon toch zelf wel opstaan."

„Foei, schaam je, kind," zei de koning verontwaardigd. „Freule Edith is een oude dame, en jij bent nog maar een klein meisje, al verbeeld je je ook heel wat. Ik heb je al eens eerder verteld, dat het een zware taak is, die jou later wacht. Goed regeren wil zeggen, de mensen dienen en helpen, zoveel als je maar kunt. Daar moet je je nu al vast in oefenen. Weet je wel, dat freule Edith haar enkel gebroken heeft? Ze heeft verschrikkelijk veel pijn!"

Niet alle prinsesjes zijn even lief. Ook zij kunnen weleens minder goede karaktereigenschappen hebben. Maar dan is er heus geen wonder nodig om haar daarvan te genezen.

„Waarom liep ze dan niet voorzichtiger?" mopperde Eliza.

„Wat zeg je daar?" zei de koning boos. „Ik merk wel, dat je niet veel hart hebt, meisje! Het spreekt vanzelf, dat jij freule Edith vergiffenis moet vragen voor je onbeleefd gedrag en daarna blijf je de hele middag maar eens binnen om hier over na te denken."

Onwillig was Eliza naar freule Edith toegegaan en ze had haar met zo'n zuur gezicht vergiffenis gevraagd, dat freule Edith haar met plezier een draai om de oren had willen geven. En nu zat ze zich hier in haar kamer te vervelen.

Ik lijk eigenlijk wel mal, dacht Eliza bij zichzelf. Waarom zou ik de hele middag op mijn kamer blijven zitten? Weet je wat, ik ga een beetje door het paleis wandelen. Ik wil wel eens weten hoe de kelders er eigenlijk uitzien.

Ze deed de deur van haar kamer open en liep zachtjes de gangen door. Er was gelukkig niemand te zien. Onopgemerkt kwam ze in de kelders en daar vond ze een oude deur.

Wat zou daar achter zijn? dacht Eliza nieuwsgierig.

„Die deur gaat zeker nooit open," zei Eliza bij zichzelf. Ze was nu nog nieuwsgieriger dan ooit en rukte en wrong net zo lang aan de deurkruk tot die tenslotte ronddraaide.

Knarsend en piepend ging de deur half open. Een muffe, vochtige lucht sloeg haar tegen. Zonder aarzelen begon Eliza de trap af te dalen, tot ze ineens een windvlaag om zich heen voelde. Een ogenblik daarna hoorde zij een slag. Boem! Dat was de deur, die vlak boven haar dicht sloeg. Nu kon Eliza geen hand meer voor de ogen zien. Verschrikt klom ze weer naar boven en probeerde de deurkruk te vinden. Helaas, er zat aan die kant geen kruk.

Wanhopig bonsde en gilde zij, tot ze niet meer kon, en uitgeput op het stenen trapje ging zitten. Wat moest ze nu toch beginnen? Als er die middag niemand meer in de kelder kwam, dan zou ze hier de hele nacht wel moeten blijven. Verschrikkelijk! Ze moest er niet aan denken! Misschien was er wel een uitweg aan de andere kant van deze kelder. Of was 't een gang?

Tastend en zoekend met haar handen langs de wanden liep ze voort. Af en toe stootte ze haar voet tegen een afgebrokkelde steen. Dikwijls struikelde ze half. O, wat was die gang lang! Het leek wel of er geen einde aan kwam. Stel je voor, dat ze er nooit meer uit kon komen! Wat zouden vader en moeder bedroefd zijn! Ach, wat had ze hun toch vaak verdriet gedaan. Waarom was ze toch altijd zo lelijk en humeurig geweest? Dit was zeker haar straf. „O, was ik er maar weer uit," snikte zij. „Dan zou ik heel anders worden!"

Snikkend en struikelend ging Eliza voort tot ze de lucht geleidelijk aan frisser voelde worden. Ze stond even

stil en snoof een zoutige geur op. Het begon nu een beetje te waaien om haar heen.

Dat is de zeewind, dacht Eliza. Ze huiverde in haar dunne jurk en vervolgde weer haar moeizame tocht.

Eindelijk, eindelijk, toen ze al dacht, dat ze niet meer verder kon, zag ze in de verte een schemerig licht. Daar was zeker het einde van de gang. Dat gaf nieuwe moed! Hoe verder ze liep, hoe lichter het werd. Tenslotte zag ze een trapje, dat omhoogliep. Hijgend begon ze het te beklimmen en toen stond ze ineens in de open lucht.

„Gelukkig ze was gered!" Een frisse zeewind deed haar jurkje bol staan en haar haren wapperen. Aarzelend deed ze een stap voorwaarts tussen de rotsblokken, die rond de uitgang lagen. Een eind verderop strekte het strand zich voor haar uit en kwam de zee bulderend aanrollen.

„Hela" hoorde ze ineens roepen. „Wat doe jij hier?" Eliza draaide zich om naar de kant waar het geluid vandaan kwam. Daar zag ze drie jongens tussen de rotsblokken te voorschijn springen. Zij kwamen met boze gezichten op haar toe.

„Ben je in ons hol geweest? Spreek op!" commandeerde de voorste.

„Ik weet niet eens wat jullie hol is," zei Eliza. „Ik kom daar uit die onderaardse gang."

„Wat heb je daar te maken?" vroeg dezelfde jongen weer.

„Wat gaat jou dat aan?" zei Eliza bits. „Ik ben prinses Eliza en ik zal doen en laten wat ik wil."

Nu barstten de jongens alle drie in lachen uit. „Prinses Eliza! Ha, ha, die is goed! Moet je haar eens zien staan in die vuile jurk. Je mag je wel eens wassen, zus. Je lijkt wel een schoorsteenveger."

Verschrikt keek Eliza naar haar kleren. Ja, de jongens hadden gelijk. Haar jurk leek wel een poetslap en haar handen waren helemaal zwart. Haar voeten waren stuk geschaafd van het struikelen.

O, wat zou haar gezicht vies wezen. Zij had immers met haar vuile handen langs haar betraande ogen geveegd.

„Het was daar zo smerig in die gang," zei Eliza half huilend. „Maar ik ben toch prinses Eliza. Ik weet alleen niet hoe ik weer thuis moet komen. Weten jullie de weg naar het paleis?"

„Jawel," zei de eerste jongen weer, die Bob heette. „Maar als het waar is wat je zegt, dan kun je zelf de weg ook wel vinden."

„Nee," riep Eliza wanhopig. „Ik heb wel een uur in die onderaardse gang gelopen en toen kwam ik hier uit. Ik ben hier nog nooit geweest!"

„Waarom liep je dan door die gang?" vroeg Flip, de tweede jongen.

„Wat gaat jou dat aan?" bitste Eliza weer.

„Luister eens," zei Ben, de kleinste van de drie jongens, „waarom zullen we onze middag laten bederven door dat kind? We deden juist zo'n fijn spel."

„Wat speelden jullie?" vroeg Eliza nieuwsgierig.

„We deden rovertje," zei Bob, „we komen hier iedere Woensdagmiddag en dan is het voorste stuk van die onderaardse gang ons hol. Niemand weet er iets van! Behalve jij nu natuurlijk. Maar pas op als je het verklikt! Want dan is er voor ons niets meer aan."

„En hoepel nu maar gauw op," zei Ben. „We hebben jou niet nodig."

De tranen sprongen Eliza in de ogen. Ze begreep wel, dat ze haar niet geloofden. Als ze nu nog verwaand tegen hen ging doen, dan had ze het helemaal bedorven.

„Mag ik hier even blijven zitten?" vroeg ze zacht. „Ik ben zo moe. Ik zal jullie heus niet storen."

„Kijk, kijk, ze wordt beleefd," lachte Ben.

„Kom op, jongens," riep Flip, „we gaan naar ons hol."

De drie jongens holden naar de opening tussen de rotsblokken en waren in een ogenblik verdwenen.

Prinses Eliza zat intussen te rillen in haar dunne jurkje. Ja, nu was ze wel gered, maar thuis was ze nog lang niet. Wat dom was ze toch geweest om die jongens af te snauwen. Nog geen uur geleden had ze zich zo voorgenomen om voortaan tegen iedereen lief en aardig te zijn. Hoe kon ze dat toch zo vlug vergeten?

Na een paar minuten, die haar wel uren toeschenen, kwamen de jongens weer te voorschijn. Aarzelend liep Eliza naar hen toe.

„Ben je daar nog?" zei Flip verbaasd.

„Ja," zei Eliza. „Ik weet wel, dat ik straks niet aardig was, maar daar heb ik spijt van. Als jullie naar me willen luisteren, dan zal ik alles vertellen wat ik vandaag heb beleefd, maar dan moeten jullie mij ook thuisbrengen."

„Dat is goed," zei Flip.

„Vertel op," riepen Bob en Ben nieuwsgierig.

Met een kleur van verlegenheid begon Eliza haar geschiedenis te vertellen. Eerst keken de jongens haar wantrouwig aan, maar langzamerhand merkte ze wel, dat ze haar geloofden en medelijden met haar kregen.

Toen Eliza was uitgesproken, haalde Bob een appel uit zijn zak. „Alsjeblieft, hoor," zei hij vriendelijk, „eet hem maar lekker op."

„O, heerlijk," zei Eliza dankbaar. Zij had een flinke honger gekregen van haar avontuurlijke tocht.

„Kom," zeiden de anderen, „laten we maar gauw op weg gaan, dan zijn we nog thuis voor het donker wordt."

Vrolijk aanvaardden zij met elkaar de weg naar het paleis en zetten er flink de pas in. Binnen een half uur waren ze bij het hek van het slotpark. Hier namen de jongens afscheid van het prinsesje. Eliza bedankte hen nog eens hartelijk en verdween toen door het grote hek.

„Ze is toch niet zo verwaand als we eerst dachten, hè," zei Flip, toen ze langzaam met elkaar naar huis liepen.

„Nee," zei Bob, „het is een geschikt kind."

„Dat vind ik ook," beaamde Ben.

Intussen liep Eliza het slotpark door. Ze kwam moeilijk vooruit op haar pijnlijke voeten. Hè, wat heerlijk dat ze er nu haast was.

Maar wie kwamen daar aan bij de kromming van de laan? Dat waren haar vader en moeder.

„Wat is er nu aan de hand?" zei de koningin verschrikt, toen ze haar dochtertje daar zo zielig aan zag komen.

„Daar begrijp ik niets van," zei de koning kwaad.

Eliza schrok even van zijn boos gezicht, maar toen trad ze moedig op haar ouders toe.

„Ik ben vanmiddag ongehoorzaam geweest," bekende ze eerlijk, „maar ik heb er nu echt spijt van. Wilt u het mij alstublieft vergeven?"

„Vertel eerst maar eens wat er gebeurd is," zei de koning.

Eliza stak meteen van wal en verhaalde al haar lotgevallen van die middag.

„O, moeder," eindigde ze haar verhaal, „wat heb ik toch een angst uitgestaan! Toen ik zo eenzaam en verlaten in die gang liep, begreep ik pas goed hoeveel verdriet ik u gedaan had met mijn lelijk gedrag. Het was net of ik daar toen voor gestraft werd. Ik beloof u nu, heus heel eerlijk, dat ik voortaan voor iedereen lief en vriendelijk zal zijn!"

Vera Witte

Dat is de zeewind, dacht Eliza.

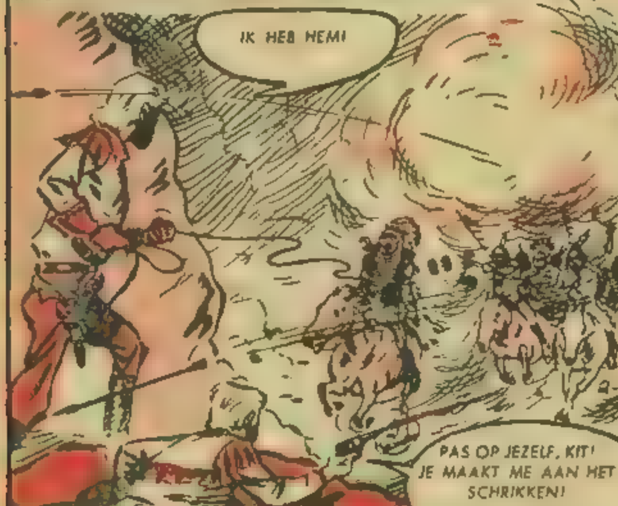

KIT KARSON

EN DE PIONIER KARAVAAN

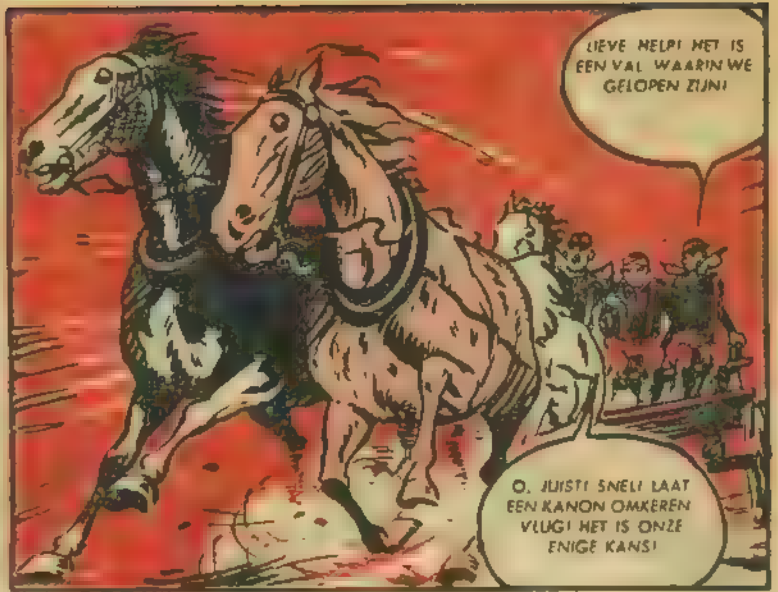

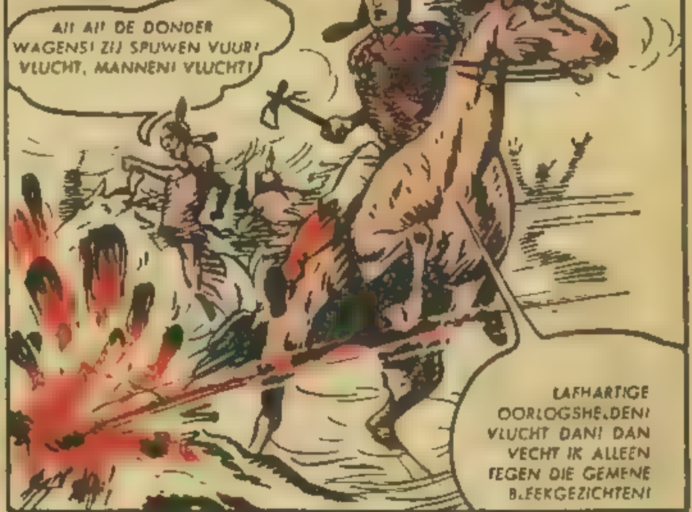

OP DAT MOMENT KWAM DE ZOON VAN HET OPPERHOOFD GEVOLGD DOOR ZIJN MANNEN DE HOEK OM ZWAAIEN
DAAR ZIJN DE ONT SNAPTE BLANKE HONDEN! ZIJ ZITTEN NU INGESLOTEN! ZIJ ZIJN IN ONZE MACHT, MAKKERS!

LIEVE HELP! HET IS EEN VAL WAARIN WE GELOPEN ZIJN!
O, JUIST! SNEL! LAAT EEN KANON OMKEREN VLUG! HET IS ONZE ENIGE KANS!

WELDRA KNETTERDE EEN SCHOT RECHT OP DE TROEP INDIANEN IN!
VUUR!
DAT IS VOOR JULLIE KRONKELENDE RATEL SLANGEN!

MAAR DE ZOON VAN HET OPPERHOOFD WEIGERDE TE VLUCHTEN, ZOALS ZIJN MANNEN IN RADELOOSHEID EN ANGST DEDEN!
AI! AI! DE DONDER WAGENS! ZIJ SPUWEN VUUR! VLUCHT, MANNEN! VLUCHT!
LAFHARTIGE OORLOGSHELDEN! VLUCHT DAN! DAN VECHT IK ALLEEN TEGEN DIE GEMENE BLEEKGEZICHTEN!

OP DAT MOMENT KWAMEN KIT EN PAT MET HUN GEVANGENE DOOR DE NAUWE ROTSSPLEET OP HET GEVECHTSTERREIN
DAAR ZIJN ZE KIT! EN VERDRAAID ZE SCHIJNEN ZELFS IN MOEILIJKHEDEN TE VERKEREN

O, DAT IS NIETS! ZE HEBBEN DIE AANVALLENDE ROODHUIDEN OP DE VLUCHT GEDREVEN!
DIE LAFHARTIGE VROUWENVECHTERS! MIJN ZOON IN DE STRIJD ALLEEN TE LATEN! DIE GELE HONDEN ZIJN NIET WAARD OM DE NAAM VAN SIOUX TE DRAGEN!

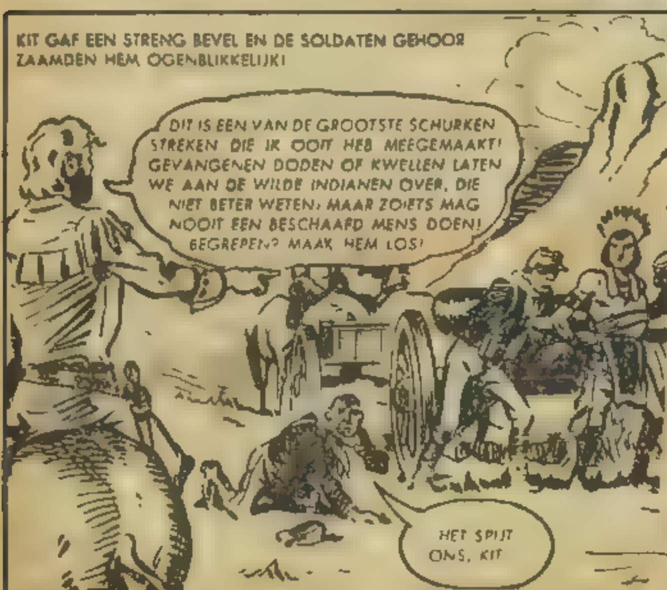

DE ZOON VAN HET OPPERHOOFD WAS NAAR VOREN GEREND DOCH ZIJN EENMANSSTRIJD WAS VAN KORTE DUUR! HIJ WERD VAN ZIJN PAARD GETROKKEN!
DIE KNAAP VRAAGT ER OM, JONGENS! GRIJP HEM EN SLEUR HEM VAN DIE KNOL!
DOOD AAN ALLE BLEEK GEZICHT HONDEN!

HET WORDT TIJD DAT WE DEZE GEVAARLIJKE RATTEN EEN LESJE GEVEN! WIJ ZULLEN MET DEZE ENE EEN VOORBEELD STELLEN AAN DE ANDEREN! WIJ ZULLEN HEM AAN HET KANON BINDEN EN DAN EENS KIJKEN HOE HIJ PIEPT!
BLEEKGEZICHT LAF !

TOEN KIT EN PAT MET HET GEVANGEN OPPERHOOFD NAAR DE KANONNEN DRAAFDEN VERSTARDE HET GEZICHT VAN HET OPPERHOOFD!
ZIJ ZULLEN DIE JONGEN OP DIE MANIER AAN STUKKEN BLAZEN, KIT! DAT KAN JE NIET TOELATEN!
BARBAREN! BLEEKGEZICHT HONDEN! NEEM MIJN LEVEN! DOOD MIJ MET DIE DUIVELSE DONDERWAGENS, ALS JULLIE DAT WILLEN MAAR SPAAR MIJN ZOON MIJN ZOON!

ALS HET WEERLICHT STOOF KIT OP ZIJN PAARD NAAR VOREN ZIJN GEZICHT HAD EEN HARDE, GRIMMIGE UITDRUKKING!

JUIST TOEN DE BRANDENDE LONT NAAR HET KANON WERD GEBRACHT BEREIKTE KIT DE WREDE SOLDAAT EN SLOEG HEM MET EEN VUISTSLAG TEGEN DE GROND!
HIER, WREEDAARD! DAT IS VOOR JOU!
AU!

KIT GAF EEN STRENG BEVEL EN DE SOLDATEN GEHOORZAAMDEN HEM OGENBLIKKELIJK!
DIT IS EEN VAN DE GROOTSTE SCHURKENSTREKEN DIE IK OOIT HEB MEEGEMAAKT! GEVANGENEN DODEN OF KWELLEN LATEN WE AAN DE WILDE INDIANEN OVER, DIE NIET BETER WETEN, MAAR ZOIETS MAG NOOIT EEN BESCHAAFD MENS DOEN! BEGREPEN? MAAK HEM LOS!
HET SPIJT ONS, KIT

WITTE MAN! JIJ LEVEN VAN MIJN ZOON GERED HEBT! JIJ EEN MAN VAN EER BENT! IK WEET NU DAT ER OOK BLEEKGEZICHTEN ZIJN DIE WIJ VERTROUWEN KUNNEN!
PRATEN IS GEMAKKELIJK, OPPERHOOFD! MAAR HET ZIJN DADEN WAAR HET OP AAN KOMT! TOON MIJ EEN VAN DIE DADEN, OPPERHOOFD

KIT, WIJ ZIJN OM SINGELD! KIJK EENS EVEN — DIE HELE WILDE INDIANEN-STAM IS OP VISITE GEKOMEN! WIJ ZITTEN ER NU LELIJK TUSSEN-IN! WAT MOETEN WE NU DOEN?
IK ZAL HEN TOESPREKEN, BLEEKGEZICHTEN!

OORLOGSBROEDERS VAN DE SIOUX STAM! IK, JULLIE OPPERHOOFD, BEVEEL JULLIE DE WAPENS NEER TE LEGGEN EN NAAR JULLIE VERBLIJF TERUG TE KEREN! SPOEDIG ZAL IK WORDEN WEGGEVOERD DOOR DE BLEEKGEZICHTEN, MAAR LAAT DAAR OM GEEN VERBITTERING IN JULLIE HART ZIJN! KIES IN MIJN PLAATS EEN NIEUW OPPERHOOFD EN LAAT HEM MET WIJSHEID EN VERSTAND JULLIE LEIDEN EN BESTUREN! LAAT HIJ OP DE EERSTE PLAATS VREDE SLUITEN MET DE BLEEKGEZICHTEN! OEF. IK HEB GESPROKEN!

IK HEB MIJN WOORD GEHOUDEN, BLEEKGEZICHT! LAAT ONS NU GAAN .... !
IK BEN ER ZEKER VAN DAT U EEN MAN VAN UW WOORD IS, OPPERHOOFD! DIT IS HET BEGIN VAN EEN NIEUW EN BETER TIJDPERK TUSSEN DE BLANKE EN RODE BROEDERS! ER BEHOEFT GEEN NIEUW OPPERHOOFD GEKOZEN TE WORDEN! GIJ EN UW ZOON ZIJN VRIJ! .... MANNEN, MAAK HEN LOS EN SNIJD HUN BOEIEN DOOR!

EN IN TRIOMF WERDEN DE SOLDATEN NAAR FRASER CITY TERUGGEBRACHT, ONDER HET UITSTOTEN VAN JUBELKRETEN DOOR DE VERGEZELLENDE INDIANEN!
FRAZER BANK
WEL, WEL, WEL IK HAD NOOIT VAN MIJN LEVEN GEDACHT DAT IK ZO-IETS ZOU AANSCHOUWEN! DIE KIT KARSON IS INDERDAAD EEN WONDERLIJKE KEREL!

JE HEBT PRACHTIG WERK GELEVERD, KIT! VANAVOND ZULLEN WE EEN GROOT OPENBAAR FEEST HOUDEN IN MAINSTREET EN DAT ZAL EEN TEKEN ZIJN VAN EEN NIEUWE OVEREENKOMST VAN VRIENDSCHAP MET DE SIOUX-INDIANEN!
OEF! WIJ DE VREDESPIJP ZULLEN ROKEN! EN VREDESPIJP NOOIT ZAL DOVEN! WELVAART EN VREDE VOOR WITTE MAN EN RODE MAN!

DE VERGELDING

WANNEER WE IEMAND WILLEN AANDUIDEN ALS EEN PERSOON DIE NU NIET BEPAALD EDELE OPVATTINGEN HEEFT, DAN SPREKEN WE IRONISCH OVER HEM ALS VAN „EEN MOOIE RIDDER". DAARUIT BLIJKT DAT NIET ALLE RIDDERS IN VROEGERE JAREN „RIDDERLIJK" WAREN, AL BLEVEN ZE TOCH EEN „RIDDER".

Een Frans edelman, de heer de la Bruyère reed op een donkere herfstmiddag door een verlaten streek van Midden-Frankrijk. Hij had gehoopt nog vóór de avond een stad te bereiken, maar het terrein was moeilijker geweest dan hij dacht, zodat hij een grote omweg had moeten maken. Hij was slechts door een enkele dienaar vergezeld. Beiden waren zij hongerig en dorstig, maar dat was het ergste niet. De paarden werden moe, en het zou zeer de vraag zijn, of zij voor de nacht een onderdak zouden vinden. Zwijgend reden heer en knecht voort. Zij wisten op de goede weg te zijn. De heer de la Bruyère kende deze streek. Slechts éénmaal in zijn leven had zijn paard hem langs deze wegen gevoerd, maar die ene keer was voldoende geweest, om dit land voor altijd in zijn herinnering te griffen.

Met een kreet van woede stormde hij op de aanvallers los.

Het was nu al jaren geleden. In opdracht van de koning was hij aan het hoofd van een ruiterbende opgetrokken om de heer van het kasteel Beaufort gevangen te nemen. Deze edelman had papieren in zijn bezit, die van groot staatsbelang waren, en nu ging het er om deze in handen te krijgen. Alles moest in het geheim geschieden, want de heer de Beaufort was een machtig edelman en zijn aanhangers begonnen veel invloed te krijgen in het land

De toeleg was echter niet gelukt. Hoewel het kasteel ingenomen werd, was er noch van de ridder, noch van de gezochte papieren een spoor te bekennen geweest. In zijn woede en teleurstelling had de heer de la Bruyère toen een daad begaan, die even wreed als lafhartig was. Hij had de vrouw en de zoon van de heer de Beaufort gevangengenomen, en hen meegevoerd naar zijn eigen slot, in de hoop, zodoende te weten te komen, waar de brieven verborgen waren. De vrouwe de Beaufort betoonde echter grote moed en standvastigheid. Zelfs voor pijnigingen zwichtte zij niet, maar haar gezondheid had ernstig geleden. Op een morgen werd zij dood op het vochtige stro gevonden. Haar geheim had zij bewaard. De jongen werd toen vrijgelaten. Wat er van hem geworden was, en of hij zijn vader ooit weer teruggevonden had, wist de heer de la Bruyère niet. Wél wist hij, dat de heer de Beaufort zich thans als landedelman op zijn kasteel had teruggetrokken en een afgezonderd leven leidde. Er waren nog enkele landgoederen in deze streek, en de heer de la Bruyère wilde trachten in een van deze kastelen de nacht door te brengen.

Hij gaf zijn paard de sporen. Het was hier niet veilig, er zwierven dikwijls rovers rond, die het op eenzame reizigers hadden gemunt. Hij en zijn dienaar, licht gewapend als zij waren, zouden op hun vermoeide paarden een gemakkelijke prooi voor roofgierige benden zijn.

Spoedig bleek, hoe gegrond zijn vrees was. Uit het kreupelhout maakten zich donkere gestalten los, en toen de heer de la Bruyère omzag, vond hij zich vóór en achter ingesloten. Met een kreet van woede stormde hij op de aanvallers los, maar tegenstand kon hier niet baten. Weldra moesten de beide reizigers voor de overmacht zwichten, en lagen zij, mishandeld en uitgeplunderd, in het struikgewas, terwijl, ver weg, de hoefslagen van de paarden verklonken in de duistere avond.

Een tijdlang bleven zij liggen, half versuft. Toen ontwaakte de heer de la Bruyère, doordat hij in zijn gezicht iets warms voelde. Een wolf, dacht hij, en richtte zich met moeite op. Tot zijn geruststelling bemerkte hij, dat het geen wolf was, maar een kleine ezel, waarschijnlijk toebehorend aan een boer in de omtrek Hier was redding, begrepen de gewonden, en met de uiterste inspanning begaven zij

zich, steunend op het goedige dier, op weg.

Zo voortstrompelend bereikten de reizigers eindelijk een kleine poort. Zij klopten aan, een portier opende de deur, die toegang gaf tot een grote binnenplaats. Door lange gangen werden zij in een kasteel binnengeleid, waar weldra alle hulp bereid was voor deze onverwacht gekomen gasten.

De heer de la Bruyère en zijn dienaar kregen een kamer toegewezen, hoog en statig, en met eikenhouten meubels voorzien. Zij hadden aan de hofmeester hun namen genoemd, maar wie hun gastheer was, wisten zij niet. De volgende morgen zouden zij hem kunnen begroeten, werd hun meegedeeld.

Hun verwondingen bleken niet ernstig, en toen zij wat gegeten en gedronken hadden, voelden zij zich reeds veel beter. Een bank in het vertrek noodde tot rusten, en de heer de la Bruyère strekte zich uit.

Maar nauwelijks was hij gaan liggen, of hij kwam met een schok weer overeind. Boven de grote schouw, juist tegenover de rustbank, was het wapen uitgehouwen van de eigenaar van dit slot. De heer de la Bruyère kende dit wapen. Aan de hoofdpoort van het kasteel moest het ook te zien zijn geweest, maar zij waren door een achteringang gekomen. Het was het wapen van de heer de Beaufort!

Doodsbleek keek hij zijn dienaar aan. Zij waren dus in het kasteel van de Beaufort, en hun gastheer was niemand anders dan de edelman, die hij zo'n gruwelijk leed had berokkend. Hij had zijn vrouw vermoord, zijn zoon gevangengehouden, en nu was hij in de macht van zijn vijand. Wat kon hem hier anders te wachten staan dan een vreselijke dood?

Hij greep naar zijn wapen, vergetend dat de rovers hem zijn degen hadden afgenomen. Hij tastte naar de deurkruk, maar ontdekte, dat de deur van buiten afgesloten was.

Alles was stil om hem heen. Een angstiger nacht had de heer de la Bruyère nooit beleefd. Aan slapen was niet te denken. Rechtopzittend, gespannen kijkend en luisterend, bracht hij de nacht door, en het was hem een opluchting, toen eindelijk het grauwe morgenlicht door de vensters scheen.

Een licht gerucht deed hem opschrikken. Achter hem had iets bewogen. Een paneel in de gebeeldhouwde wand schoof opzij en in de opening stond de hoge gestalte van de heer de Beaufort. Van deze zijde had de heer de la Bruyère het gevaar niet verwacht. Eén deur slechts was er in het vertrek, en deze was afgesloten. Er was dus een geheime toegang tot dit vertrek, en het flitste door de gedachten van de heer de la Bruyzre, dat hier stellig de oplossing was van het onverklaarbare verdwijnen, indertijd, van zijn vijand. Waarheen leidde deze verborgen deur? Hij zou het nimmer weten, dacht hij. Zijn laatste uur was aangebroken, zijn vijand kende hem. Gewapende dienaars traden in het vertrek, om hem, op een wenk van hun meester, te blinddoeken. Als een gevangene werd de heer de la Bruyère weggevoerd. Achter hem schoof het paneel weer in zijn voegen: de kamer was leeg.

„Kent u mij?" vroeg hij toen.

Stap voor stap gingen zij verder. De heer de la Bruyère voelde eerst een houten vloer onder zijn voeten, toen steen, eindelijk zachte grond. De lucht was benauwd, het ademhalen kostte moeite. Waar ter wereld kon hij zijn? Was dit een onderaardse gang? Dan zou het makkelijk zijn hem hier te vermoorden, geen mens zou zijn hulpgeroep kunnen horen. Waarom gebeurde dit niet? Hoelang duurde deze geheimzinnige tocht? Uren, kwam het hem voor. Niemand sprak, niets was te horen dan hun gesmoorde tred.

Daar steeg de bodem, het leek of aan de onderaardse gang een einde kwam. Langs grote rotsblokken werd hij geleid, die zeker de uitgang verborgen. Hij ademde frisse lucht, hij rook de herfstgeur van een bos, hij hoorde bomen ruisen.

Het ging nu sneller voorwaarts, verder, steeds verder. Op een bevel van de aanvoerder bleven allen staan. De dienaars trokken zich terug.

Toen was het een ogenblik doodstil. De heer de la Bruyère voelde, dat hem de blinddoek werd afgenomen. Voor het eerst sinds jaren zag hij het gelaat van zijn vijand. De heer de Beaufort was oud geworden. Zijn gestalte was nog ongebogen, maar zijn gezicht was gegroefd, en zijn haren waren wit. Een jongeman stond naast hem — dat moest de zoon zijn, die de weg naar zijn vaderlijk kasteel had teruggevonden.

Uit de handen van zijn vijand ontving hij een wapen. Een paard stond gezadeld gereed, daar achter zag hij een muilezel voor zijn dienaar. De velden schemerden door het geboomte heen: hier was het bos ten einde.

„Gij kunt gaan," sprak de heer de Beaufort. „Aan deze kant van het bos zult ge veilig zijn."

De heer de la Bruyère bleef staan. Zijn adem ging zwaar.

„Kent ge mij?" vroeg hij toen.

De ander boog zwijgend.

„Ge kunt gaan," herhaalde hij toen. „Nooit heeft een De Beaufort de wetten van de gastvrijheid geschonden. En nooit is op mijn slot aan een gewonde reiziger hulp geweigerd. Ga in vrede."

Zij namen afscheid. De heer de Beaufort reed met zijn gevolg naar het slot terug. De heer de la Bruyère galoppeerde de andere richting in. Nimmer hebben beide edellieden elkander teruggezien. Maar nooit heeft de heer de la Bruyère deze nacht vergeten, en vaak nog in zijn leven dacht hij terug aan de man, die zijn vijand was, en die op zo edelmoedige wijze kwaad met goed wist te vergelden.

E. S.

MET ONS DRIETJES

Drie wezen, Nan, Nobby en kleine Joe zijn met hun ezeltje Neddy naar de stad gegaan en werken met hun drietjes in een rij-school. Zij moeten voor de eigenares naar de dokter

Maar Joe wil niet alleen blijven. Op Neddy rijdt hij zijn broer en zusje achterna naar het huis van de dokter

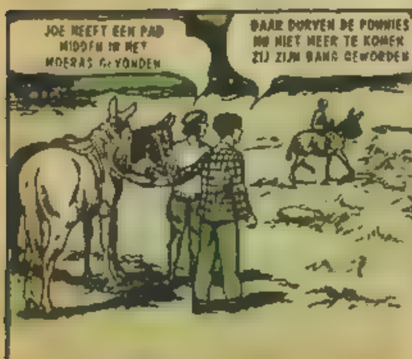

Met veel moeite kunnen Nan en Nobby de ponnie uit het moeras halen. Joe zoekt ondertussen een droog paadje voor Neddy

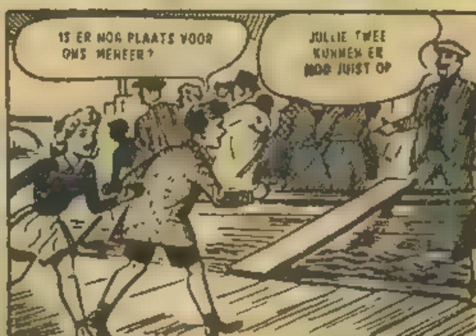

BOB EN BEP

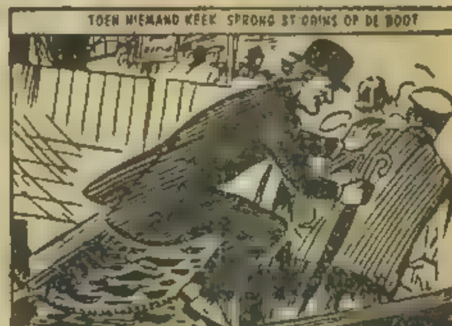
BOB EN BEP ZIJN WEGGELOPEN UIT HET WEESHUIS VAN DE AKELIGE STIGGINS. ZIJ WILLEN ZICH VERBERGEN TUSSEN DE MENIGTE BIJ EEN ROEIWEDSTRIJD. MAAR STIGGINS HEEFT HEN TOCH GEZIEN

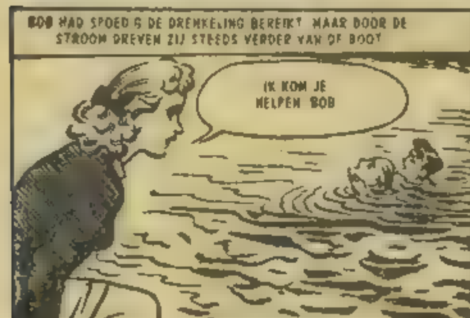

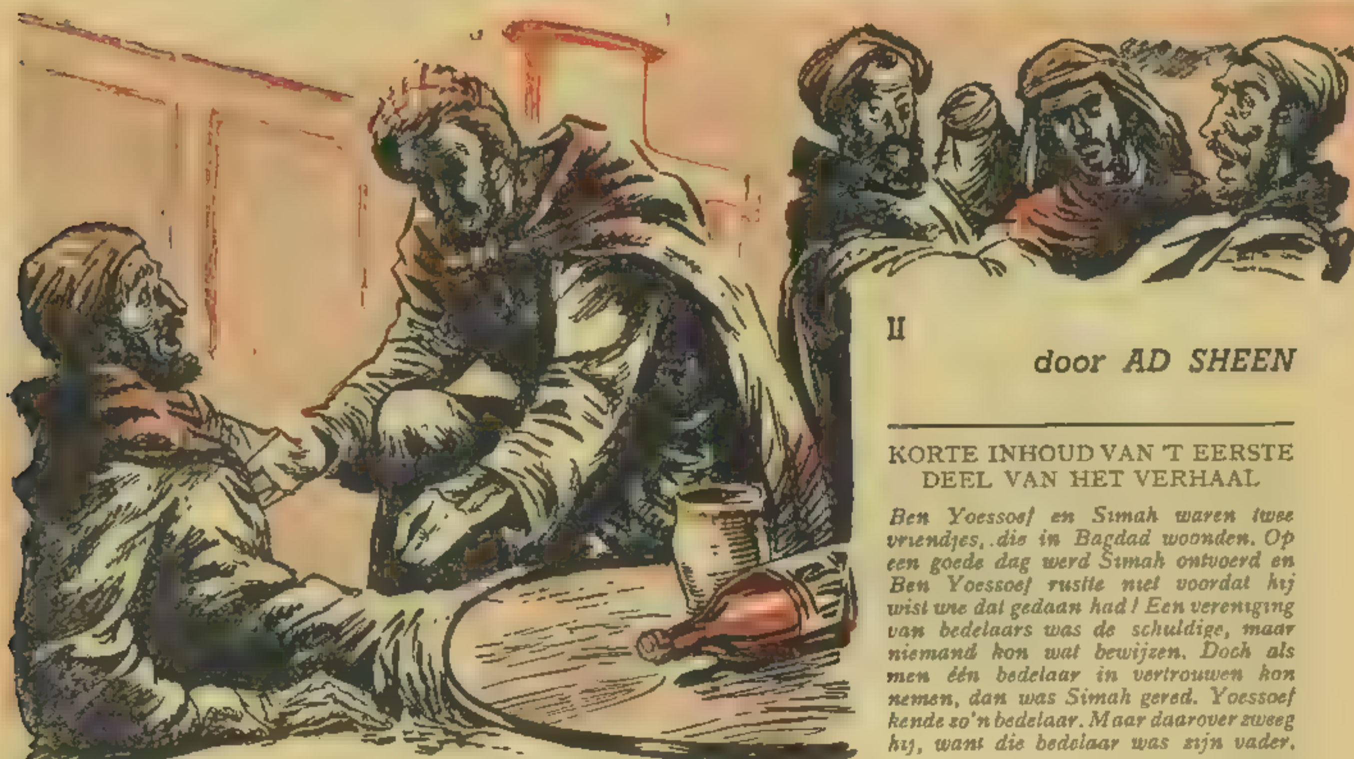

De rijke bedelaar

II

door ***AD SHEEN***

KORTE INHOUD VAN 'T EERSTE DEEL VAN HET VERHAAL

Ben Yoessoef en Simah waren twee vriendjes, die in Bagdad woonden. Op een goede dag werd Simah ontvoerd en Ben Yoessoef rustte niet voordat hij wist wie dat gedaan had! Een vereniging van bedelaars was de schuldige, maar niemand kon wat bewijzen. Doch als men één bedelaar in vertrouwen kon nemen, dan was Simah gered. Yoessoef kende zo'n bedelaar. Maar daarover zweeg hij, want die bedelaar was zijn vader.

Die middag en de volgende morgen leerde Simah iets meer over de bedelarij in de grote stad. Al Pasjar scheen hem met alle geweld te willen gebruiken voor het bereiken van zijn doel: nog meer geld uit de zakken van medelijdende voorbijgangers halen. Maar eerst probeerde hij de jongen klein te krijgen en te onderwerpen aan zijn ijzeren wil.

Toen de rechercheurs op bezoek waren gekomen, had Simah geschreeuwd. Dat moest hij afleren en daarom gelastte Al Pasjar een van de bedienden de jongen een pak slaag te geven om hem te leren, hoe hij zich in het geheime gilde moest gedragen. Simah schreeuwde het uit, doch de schurk Al Pasjar stond er bij te grinniken.

„Zo, nu kunnen we verder praten," grijnsde de koning van de bedelaars. „Je moet niet denken, dat ik het kwaad met je voor heb, kleine Simah, maar ik wil, dat je me zult gehoorzamen. Sta op, en kom met me mee!"

In de prachtige kamer, waar Al Pasjar die morgen de politieagenten had ontvangen, vertelde de grote heer, dat Simah voorlopig in dienst zou komen als koksmaatje en dat hij langzamerhand geschoold zou worden in de bedelarij. „Je moet er goed voor kunnen toneelspelen, want als je dat kunt, ligt het geld voor het grijpen."

Simah begreep er niets van.

Met veel geduld begon de grote heer toen te vertellen, hoe de meeste bedelaars hun geld verdienden door de mensen op straat te bedriegen. „Ik ben nooit blind geweest en ook nooit kreupel. Ik heb nooit tegen de Turken gevochten en ze hebben mij nooit blind gemaakt. Maar hoe zou een bedelaar ooit aan geld kunnen komen, als hij dergelijke verhaaltjes niet aan de voorbijgangers vertelde. Hij moet toneelspelen; hij moet het medelijden van het publiek opwekken. Dán is er pas goed geld te verdienen."

Simah luisterde gespannen naar de verhalen, die Al Pasjar opdiste. Over bedelaars, die schatrijk waren geworden en over de tientallen bedeltrucs, die aan aspirant-bedelaars werden geleerd om het vak goed te kunnen beoefenen.

„Wacht hier, in deze kamer," beval Al Pasjar. „Dan zal ik je laten zien, hoe jij later aan de kost moet komen." Hij ging de deur uit; buiten begon het al te schemeren. „Als ik eens kon vluchten," dacht Simah. Schichtig keek hij om zich heen. Hij schrok. Achter hem, in de kamer, stonden half in het donker twee figuren. Zij hielden een revolver op hem gericht. Hij kon niets beginnen.

Even later strompelde een bedelaar de kamer binnen. De stakker was blind en had maar één been. Moeilijk liep hij op de invalidekrukken in Simah's richting. Zijn ingevallen wangen en bijna tandeloze mond, zijn bevende handen en versleten plunje gaven Simah het gevoel, dat hij de arme man moest helpen. Met een bevende stem zei de bedelaar: „Is de grote heer niet hier. Hij heeft mij ontboden."

Simah zat als op zijn stoel vastgenageld. „U.... u bedoelt Al Pasjar?"

„Ja," antwoordde de bevende stem. „Ik moet mijn geld aan hem afdragen. Ik heb één beduimelde cent van een klein jongetje gekregen.....!"

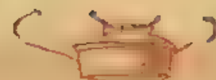
Plotseling ging er een schok door Simah heen. Dat was de bedelaar van de moskee. „Al Pasjar!" riep hij.

Ineens gooide de bedelaar zijn krukken weg, opende zijn ogen, zwaaide zijn versleten cape weg en kwam statig op Simah toe. „Kijk, zó moet je toneelspelen om rijk te kunnen worden.....!"

VIII

Kimoerah was de hele dag op stap geweest om iets meer van Simah te weten te komen, toen tegen vijf uur 's middags Ben Yoessef bij hem binnenstormde. „Weet u al iets? Weet u al, wat er met Simah is gebeurd?"

van Bagdad

hijgde de jongen opgewonden. „Ik kan zo moeilijk buiten hem en ik kan het bij vader alleen niet uithouden."

De spanning van de laatste dagen had Ben Yoessef totaal overstuur gebracht. En vooral de spanning tussen zijn vader en hem, die allebei hetzelfde wisten, maar er niet met elkaar over spraken. „Wat ben je toch stil," had zijn vader al eens gezegd. „Vind je het zo erg van Simah?"

Ben Yoessef had zwijgend geknikt. Hij durfde zijn vader bijna niet aan te kijken, want steeds als hij dat vertrouwde gezicht zag, zag hij ook weer die bedelaar van de vorige dag onder aan de moskee. Eerst had hij er over gedacht om zijn vader te vragen of hij de volgende week ook eens mee naar de markt in Klesiphon mocht en later was de gedachte bij hem opgekomen om zijn vader alles eerlijk op te biechten.

Maar toen de oude touwslager die avond was thuisgekomen en daarna de hele dag in zijn nabijheid was geweest, had hij geen woord over de ontdekking durven zeggen. „Ik kan het niet meer uithouden," gilde Ben Yoessef nog een keer, toen hij bij Kimoerah was binnengestormd en op een stoel aan de houten tafel was neergevallen. „Vader.... vader....!" Hij barstte in tranen uit met zijn hoofd op de tafel.

Kimoerah bracht hem een glas water en probeerde hem iets te kalmeren. „Wat is er dan, jongen? Je weet toch, dat je mij alles in vertrouwen kunt vertellen. Bij mij is alles geheim. Waarom heb je ineens zo'n verdriet?"

Ben Yoessef huilde door. Het brandde hem op zijn lippen. Waarom zou hij het niet zeggen, als hij daarmee Simah kon terugkrijgen. Hij werd bijna gek van die kwellende strijd.

„Nou, wees nou eens even flink," kalmeerde de wijze Kimoerah. „Heus, Simah zal wel terugkomen. Ik heb je al gezegd, dat ik daarvoor eerst met een van de bedelaars moet praten. En dat komt allemaal wel. Kom, vertel het nu eens: wat is er allemaal?"

Ben Yoessef kon het niet meer uithouden. Door zijn snikken heen kwam het grote woord er met moeite uit: „Vader.... vader is ook een bedelaar....!"

Die avond om tien uur zaten drie geheimzinnige figuren fluisterend met elkaar te praten in een hoekje van het café „de Gulden Turk". Niemand van de overige gasten lette op hen; ze zaten daar onopvallend en rookten een pijp, terwijl ze af en toe zachtjes enkele woorden tegen elkaar spraken.

Wie de vorige dag in het paleis van de koning van de bedelaars was geweest, zou onmiddellijk weten, dat de drie mannen niemand anders waren dan de twee rechercheurs, die met Al Pasjar een onderhoud hadden gehad, en een van de twee particuliere bewakers van de grote heer. Deze derde man, die de naam Balar droeg, was eigenlijk ook een politieman. Hij was enige maanden geleden met een geheime opdracht van zijn politiechef op pad gestuurd. Hij zou in dienst moeten zien te komen bij de beruchte Al Pasjar om op die manier voor de politie als spion op te treden.

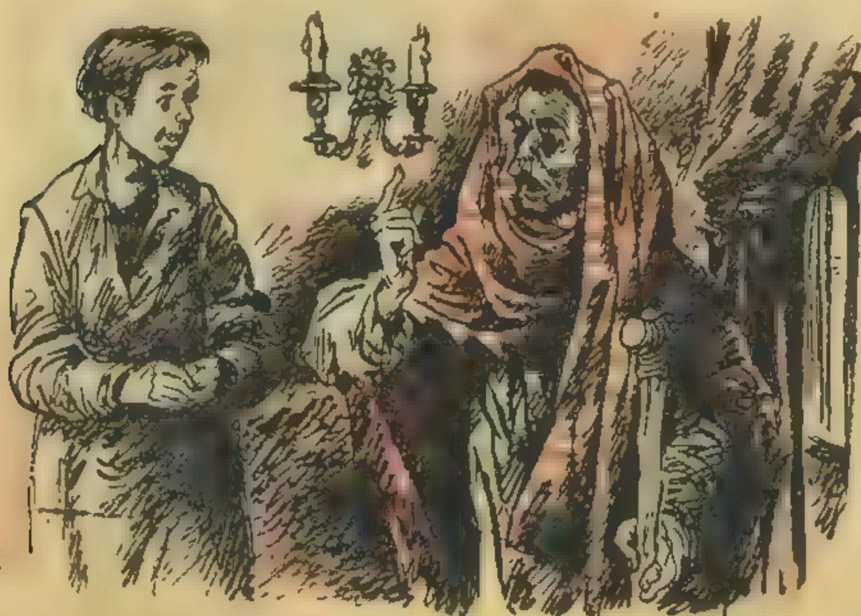
Balar had tot nu toe zijn opdracht uitstekend uitgevoerd. Al Pasjar had hem in dienst genomen als particulier bewaker.

„We moeten er een eind aan zien te maken," zei de oudste rechercheur.

„Ja, en gauw ook," viel Balar bij. „Al Pasjar voelt zich steeds steviger in zijn schoenen staan. Hij deinst nu nergens meer voor terug. Gisterenmiddag heeft hij die arme jongen laten afranselen en ik heb gehoord, dat hij het plan heeft om nog meer kinderen te ontvoeren."

„Zo iets had ik wel gedacht," wist de jonge rechercheur. „Kinderen zijn als bedelaar een dankbaar iets om medelijden op te roepen. Ik geloof ook, dat we spoedig moeten ingrijpen...."

Hij hield plotseling zijn mond. Er was een oude man de gelagkamer binnengekomen, die zoekend naar iemand liep rond te kijken.

Even later strompelde een bedelaar de kamer binnen. De stakker was blind en had maar één been.

„Verdraaid, het is Kimoerah, de wijze visser," fluisterde de oude rechercheur opgewonden. „Hij zal ons nooit herkennen in onze vermomming. Ik zal hem hierheen zien te halen. Misschien heeft hij goed nieuws voor ons."

De rechercheur stond op en liep met grote stappen naar de kast, waar de waard van de Gulden Turk bezig was een glas vol te schenken. In het voorbijgaan botste hij „per ongeluk" tegen de oude visser op, die hierdoor zijn evenwicht verloor en achterover op de grond tuimelde. Ineens waren de ogen van alle stamgasten op het tweetal gericht. De vermomde rechercheur hielp de visser overeind en mompelde allerlei verontschuldigingen.

„Het spijt me geweldig. Ik had u werkelijk niet zo gauw gezien. Hebt u zich bezeerd? Wacht, ik geloof dat een glas wijn u van uw duizeligheid kan afhelpen. Kom, dan zal ik u even naar ons tafeltje brengen. Hé, waard, een glas wijn!"

De list was gelukt. Niemand van de gasten had achter dit kleine incident iets bijzonders gezocht.

Toen de waard de wijn had neergezet en Kimoerah de eerste slokken genomen had, fluisterde de rechercheur hem toe: „Het spijt me, Kimoerah, ik moest je hierheen halen. Wij zijn het. Politie."

Kimoerah keek de mannen terloops aan en herkende nu de rechercheurs, met wie hij gisteren over de ontvoering van Simah had gesproken.

„Is er nog nieuws, wijze man?" vroeg de oudste rechercheur.

„Belangrijk nieuws," antwoordde de visser zacht. „Ik heb een schitterend succes geboekt. Over vier dagen zal Al Pasjar geschoren worden!"

Wat de drie vermomde politiemannen en Kimoerah die avond in de Gulden Turk hadden besproken, bleef voor de buitenwereld strikt geheim. Zelfs Ben Yoessef, die elke dag bij de oude visser kwam vragen of er al iets van zijn vriendje Simah bekend was, moest zich tevreden stellen met het raadselachtige antwoord: „Mijn jongen, over een week zal de zon weer over Bagdad gaan schijnen."

Ook wist Ben Yoessef niet, dat Kimoerah zijn vader had gesproken. De visser was met zijn wijs beleid voorzichtig over de ontdekking begonnen. „Uw zoon werd naar de moskee gedreven uit angst voor zijn beste vriendje. Hij kon er niets aan doen, dat hij u zag."

„Ik begrijp het, Kimoerah. Ik wist, dat hij het vandaag of morgen toch te weten zou komen. Maar ik wilde mijn schande zolang mogelijk geheim houden. Ik ben in handen gevallen van die uitzuiger, Al Pasjar; ik heb in mijn armoede het contract ondertekend, maar ik zou niets liever wensen dan dat er zo spoedig mogelijk een eind werd gemaakt aan die verschrikkelijke terreur, die honderden en honderden arme stumperds in de macht van die geslepen schurk houdt."

„Ja, de ontvoering had even goed uw eigen zoontje kunnen betreffen," hernam Kimoerah.

„Ik heb nooit geweten, dat hij zó ver zou gaan in zijn onmenselijke tirannie," verdedigde de vader van Ben Yoessef zich. „Wel wist ik, dat wij geen woord mochten zeggen over de organisatie van het gilde. Ook wist ik, dat de huur voor een plaatsje bij de moskee of op de markt zo hoog was, dat we van ons gebedelde geld amper nog iets over konden houden. Maar als het goed ging, konden we er een aardig bedrag van overhouden. En daarom heb ik het gedaan, terwille van de opvoeding en de toekomst van mijn zoon."

„Ik begrijp het," antwoordde de visser. „U moet de huurprijs voor een bedelplaats aan Al Pasjar betalen."

De touwslager knikte zwijgend.

„En hoe weet u dan, welke plaats u kunt bezetten?"

„Ik had het contract getekend voor eenmaal in de week. Vrijdags zou ik bedelen. Al Pasjar stelt elke week een schema op en deelt de plaatsen in. Dat hoor ik steeds een dag van tevoren. Ik geloof, dat Al Pasjar zelf ook maar eenmaal in de week bedelt; op Donderdag. De rest van de week houdt hij zich bezig met de organisatie en met de opleiding van nieuwe bedelaars."

„Juist, ja," knikte Kimoerah begrijpend. „En denkt u, dat er veel bedelaars zijn, die onder het zware juk van Al Pasjar uit willen?"

„Och, dat weet ik niet," antwoordde Ben Yoessef's vader. „Voor velen is Al Pasjar de enige redding om nog in leven te blijven. Maar degenen, die een bestaan naast het bedelen hebben, zoals ik, zouden niets liever willen dan dat hij uit de weg werd geruimd. Hoeveel dat er zijn, weet ik op geen stukken na. Alles in het gilde is geheim."

Met deze waardevolle gegevens was Kimoerah diezelfde avond nog in de Gulden Turk gekomen om met de politiemensen te spreken. Het stond vast, dat de verdwijning van Al Pasjar volkomen onopgemerkt moest geschieden. Want niemand wist precies, hoeveel mensen deze koning achter zich had staan. Het konden er tweehonderd zijn, maar ook duizend.

„Luister," stelde Kimoerah de politiemensen voor. „Wanneer we Al Pasjar ongemerkt kunnen vervoeren, zullen de bedelaars pas enkele dagen later te weten komen, dat hij verdwenen is. En daarmee hebben we een opstand al in de kiem gesmoord. De onzekerheid over het lot van Al Pasjar bij zijn dienaren is de grootste troef in onze handen."

De mannen luisterden zwijgend naar de woorden van de wijze visser, die getuigden van een ongelooflijk scherpe kijk op de zaken. Aan deze mogelijkheid hadden ze zelf nog nooit gedacht. Nu zagen ze wel in, dat arresteren op niets zou uitlopen. Er moest een list

Wat de drie vermomde politiemannen en Kimoerah die avond in de Gulden Turk hadden besproken, bleef voor de buitenwereld strikt geheim.

En zo gebeurde het, dat Balar die morgen in alle vroegte de koning van de bedelaars naar zijn plaats van bestemming bracht.

worden uitgedacht en de enige man, die dat kon, was Kimoerah.

„Bovendien," ging de visser verder, „moeten we een bewijs voor zijn misdaden hebben. En wat is een beter bewijs dan hem te betrappen op het ontvoeren van kinderen. Al het andere, dat hij doet, is moeilijk te bewijzen, omdat alle bedelaars — of liever de meesten — niet tegen hem durven getuigen. Door zich aan het ontvoeren van kinderen te wagen, heeft hij zich lelijk vergist. Want nu hebben wij een gelegenheid om hem te veroordelen."

De vermomde mannen waren enthousiast over de scherpzinnige uiteenzetting van de visser. Nog nooit hadden ze iemand meegemaakt, die de arrestatie van een misdadiger zo grondig uitdacht en voorbereidde als deze eenvoudige Kimoerah.

„We zullen uw plan met de chef bespreken," stelde de oudste rechercheur voor. „Dan kunnen we het de volgende week Donderdag ten uitvoer brengen."

En zo kwam het, dat Kimoerah twee dagen later tegen Ben Yoessef zei: „Mijn jongen, ik heb je al gezegd: over een week zal de zon weer over Bagdad schijnen. Maar eerst moeten we die donkere wolken kwijt zien te raken en daaraan moet jij meehelpen."

Ben Yoessef zette grote ogen op. „Ik meehelpen? Maar wat moet ik dan doen? Ik weet nergens iets van af."

„Dat hoeft ook niet," was Kimoerah's rustige antwoord. „Donderdagavond, dus overmorgen, zul jij je vrijwillig door het hoofd van de bedelaarsbende laten ontvoeren.... !"

X

In het paleis van Al Pasjar was niemand op de hoogte van de plannen, die in het geheim werden voorbereid. Behalve Balar, de politiespion, die de hele dag trouw op wacht stond om de heerser over de bedelaars tegen eventuele aanslagen te beschermen. Ook Al Pasjar voelde zich volkomen veilig, toen hij die Donderdagmorgen in zijn bedelaarsplunje het paleis verliet en in de glanzend zwarte wagen stapte om zich naar zijn bedelplaats te laten rijden.

Het schema, dat hij voor die week had opgesteld, was in een grote brandkast opgeborgen. Behalve Al Pasjar zelf en Boesjna — die zijn meest intieme vertrouwensman was — kon niemand er bij komen. En daarom wist nooit iemand, waar de koning der bedelaars zelf ging bedelen.

Maar Balar had een list verzonnen. De dag tevoren had hij het nieuwe koksmaatje ongemerkt een klein pilletje in de hand geduwd en gezegd, dat hij dat moest oplossen in een beetje water en in de soep van Boesjna moest gooien. Simah deed, zoals de gewapende wachter hem bevolen had en toen Boesjna die avond zijn maaltijd nuttigde, voelde hij, dat hij niet erg lekker was.

Nog diezelfde avond werd hij misselijk en kreeg hoge koorts. Al Pasjar, die niet kon uitstaan dat er iemand van zijn personeel ziek was, stemde er niet in toe om een dokter te laten halen. „Hij is vanzelf ziek geworden," was zijn standpunt, „hij zal vanzelf ook weer beter worden."

Maar intussen speelde Balar het klaar om bij Al Pasjar in de gunst te komen. „Jij moet mij morgen maar naar de plaats van bestemming rijden, als Boesjna nog niet beter is," had de grote heer gezegd en zo gebeurde het, dat Balar die morgen in alle vroegte de koning van de bedelaars naar zijn plaats van bestemming bracht: het drukste punt van de stad, tegenover het stadhuis van de kalief. Daar moest Balar zijn meester die avond om klokslag negen uur weer komen ophalen.

De hele morgen bleef Balar met de wagen van Al Pasjar rondrijden. Alles moest nog georganiseerd worden voor de arrestatie, want pas op het laatste ogenblik was hij te weten gekomen, waar de koning van de bedelaars die dag zou zitten.

Om over half negen 's avonds vertrok Ben Yoessef met lood in zijn schoenen van huis. Hij had zijn vader niets over het grootscheepse plan van Kimoerah mogen vertellen. Langzaam slenterde hij in de richting van de nieuwe binnenstad. Kimoerah had hem gezegd, dat hij om precies drie minuten voor negenen — als de donkerte al was ingetreden — voorbij de bedelaar moest lopen en hem na enige aarzeling een paar geldstukjes moest geven. Ben Yoessef's hart klopte hem in de keel. Wat zou er allemaal boven zijn hoofd hangen?

Hij had het gevoel, dat er op hem gelet werd, toen hij het grote plein voor het stadspaleis van de kalief opliep. Het was vijf minuten voor negen. Als hij langzaam liep, was hij om precies drie minuten voor negen in de buurt van de bedelaar. Onrustig slenterde hij verder. Ineens zag hij in de verte een paard op hol slaan.

Hij keek, terwijl hij verder liep. De koetsier van het rijtuigje had de grootste moeite om het dier tot stilstand te brengen. Het paard steigerde geweldig. Ben Yoessef was helemaal door het schouwspel in beslag genomen, toen hij plotseling.... de stem van de bedelaar hoorde.

„Gedenk een arme ongelukkige bedelaar," zei de man zwakjes. Ben Yoessef's hart bonkte hem in de keel. Wat ging er gebeuren? Hij bleef onbewust staan. „Heb medelijden met een invalide, die zijn been verloren heeft in de strijd tegen de Turken."

„Arme man," deed Ben Yoessef haast automatisch. Het suisde hem in de oren. „Ik heb zelf ook geen geld, ik ben maar een arme jongen."

„Ach, al is het maar een kleinigheid," hield de bedelaar aan. „Ze hebben mij blind gemaakt, toen ik door de Turken gevangen werd genomen. Al jarenlang ben ik verstoken van het licht van de zon; alles is zo donker om mij heen."

Ben Yoessef kreeg medelijden met de man. Nee, dát kon de koning van de bedelaars onmogelijk zijn. Kimoerah moest zich stellig vergist hebben. Maar wacht, dat verhaaltje over de Turken had hij verleden week ook gehoord, toen zijn vriendje Simah ontvoerd was. Resoluut stapte hij naar de arme bedelaar toe en zei: „Ik heb maar twee koperstukjes bij me. Maar als ik u misschien met iets kan helpen?"

„Het is al donker, geloof ik. Ik moest maar opstappen," zei de man met een zielige stem. „Misschien kun je me even helpen."

Ben Yoessef deed een stapje naar voren om de bedelaar te ondersteunen, toen hij plotseling.... alles begon hem te draaien. Hij had ineens vreselijke hoofdpijn en voelde nauwelijks hoe hij werd opgepakt en ergens binnen werd gedragen.

De zwarte wagen was op het moment, waarop Ben Yoessef de slag met een van de houten krukken op zijn hoofd had gekregen, gierend komen aanrijden. Een portier werd opengegooid. Balar sprong naar buiten en samen droegen de mannen de bewusteloze jongen de wagen in. „Rijden maar!" beval Al Pasjar, die zijn ogen had geopend en zijn pruik had afgezet.

De auto zette zich in beweging en gleed snel over het plein in de richting van het paleis van de koning der bedelaars.

Opeens klonk van achter uit de wagen een bevelende stem: „Heer Al Pasjar. Handen omhoog! Uw spel is uitgespeeld!"

„Schiet ze neer, de verraders," siste Al Pasjar tegen zijn gewapende begeleider Balar.

„Handen omhoog! En snel!" beval Balar nu ook, die met een ruk zijn revolver had getrokken. „Je bent aan twee kanten onder vuur!"

Nu kon de rijke bedelaar van Bagdad niets anders doen dan gehoorzamen. In volle vaart gierde de wagen enkele kilometers verder, tot hij even buiten de stad halt hield. „We zullen hem eerst maar netjes vastbinden," zei de stem achter in de wagen. Al Pasjar draaide zijn hoofd langzaam om.

„Vervl.... mijnheer de politierechercheur," krijste hij.

„Dat ben ik, ja," zei de rechercheur ijzig kalm. „Kom eens hier met je handen." Twee klikken en de gevreesde tiran van Bagdad was aan handen en voeten in ijzeren boeien geslagen.

Nog diezelfde avond ging Balar „in opdracht van de grote heer" het koksmaatje Simah halen. Zijn vader en moeder en zijn broertjes en zusjes huilden van geluk, toen de jongen weer in hun midden was. Maar het eerste wat hij vroeg was: „Waar is Ben Yoessef?"

„Die ligt thuis," antwoordde Kimoerah. Hij was gekomen om het geluk van het weerzien te delen.

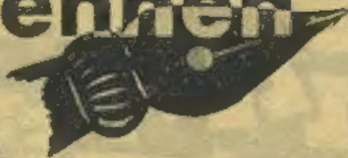
In het huisje van de touwslager werd Simah hartelijk ontvangen. Ben Yoessef lag met een verband om zijn hoofd op bed en Simah treurde om het lot van zijn vriendje. „O, dat geeft niet, Simah," zei Ben Yoessef met zwakke stem. „Dat heb ik graag voor jou overgehad. Nu zijn we tenminste samen weer gelukkig."

En Al Pasjar? Niemand heeft nog ooit meer iets van hem gehoord. Men zegt, dat hij voor zijn hele verdere leven in een kerker zit opgesloten.

„O, dat geeft niet, Simah," zei Ben Yoessef met zwakke stem. „Dat heb ik graag voor jou overgehad. Nu zijn we tenminste samen weer gelukkig."

Stalen pennen

Wij kunnen ons maar moeilijk meer voorstellen hoeveel tijd en geduld onze voorvaderen moesten opbrengen om „hun ganzepennen te „vermaken". Wel kunnen wij ons indenken, dat men zocht naar middelen en wegen om dat vrij kwetsbare materiaal te vervangen door een betere en duurzamer soort. Het is niet te zeggen wie de uitvinder van de stalen pen is geweest, want er werd menige poging gedaan, voordat er een patent aan te pas kwam.

De Fransman Arnoux uit Rouaan probeerde in 1750 stalen pennen te maken, maar hij had geen geld genoeg om door te zetten. Het was de Amerikaan Peregrine Williamson, werkman in het juweliersvak, die voor zichzelf een stalen pen maakte met twee zijdelingse spleten en die de bek van die pen spleet in twee punten. Het duurde niet lang of de Engelsen hadden dit product in de gaten en ze legden er beslag op. De eerste fabriek van stalen pennen werd dan ook te Londen gebouwd door Wise in 1803. Wise werd opgevolgd door Gillot en Perry, die het product aanzienlijk verbeterden. De eerste pennen hadden de vorm van een lange cylinder, waarvan het ene uiteinde de vorm van een pen had. Men stak zo'n pen aan een houten houdertje. Die vorm kennen we zelfs nu nog bij sommige kleine tekenpennen. Zo'n pen was toen vrij duur. Het is dan ook niet te verwonderen, dat men er zuinig op was en dat men kunstig gesneden ivoren kokertjes maakte om dat schrijfmateriaal in zijn zak te dragen. Het waren ook Gillot en Perry, die aan onze tegenwoordige pennen hun bekende vorm gaven. Het eerste uitvinderspatent werd door Perry genomen in 1830. Perry sneed die pennen nog met de hand, maar Gillot maakte ze met de schroefpers.

Frankrijk voerde de vervaardiging van stalen pennen in, in 1846, door het bouwen van een fabriek te Boulogne, waardoor het land aan de eigen behoefte kon voldoen. De wereldproductie bedroeg toen ruim drie milliard pennen, dat wil zeggen, twee voor elke toenmalige bewoner van onze planeet, na aftrek van de wilden, die niet schreven en de Chinezen, die zich hielden aan hun penselen.

vL

Onze Decemberverrassing

Iedereen vindt het leuk iets aardigs te krijgen, dat hij niet verwacht. December met z'n Sint-Nicolaasfeest is hiervoor toch wel de meest geschikte maand.

SJORS VAN DE REBELLENCLUB

wil niet achterblijven zijn jonge vrienden in die December-vreugden te doen delen. Hoe? Luister goed!

Sjors en Sjimmie hebben hun portret laten schilderen, in fraaie kleuren. En nu krijgt iedereen, die in December abonné van SJORS VAN DE REBELLENCLUB is, geheel gratis dat portret van Sjors en Sjimmie thuis bezorgd. Om te zorgen dat je iedere dag aan hen denkt, is dat portret tevens van een kalender voorzien. Wanneer je dus die kalender bij je bed of in de kamer ophangt, heb je er veel gemak van, terwijl de leuke snoetjes van Sjors en Sjimmie je telkens weer plezier verschaffen als je er naar kijkt.

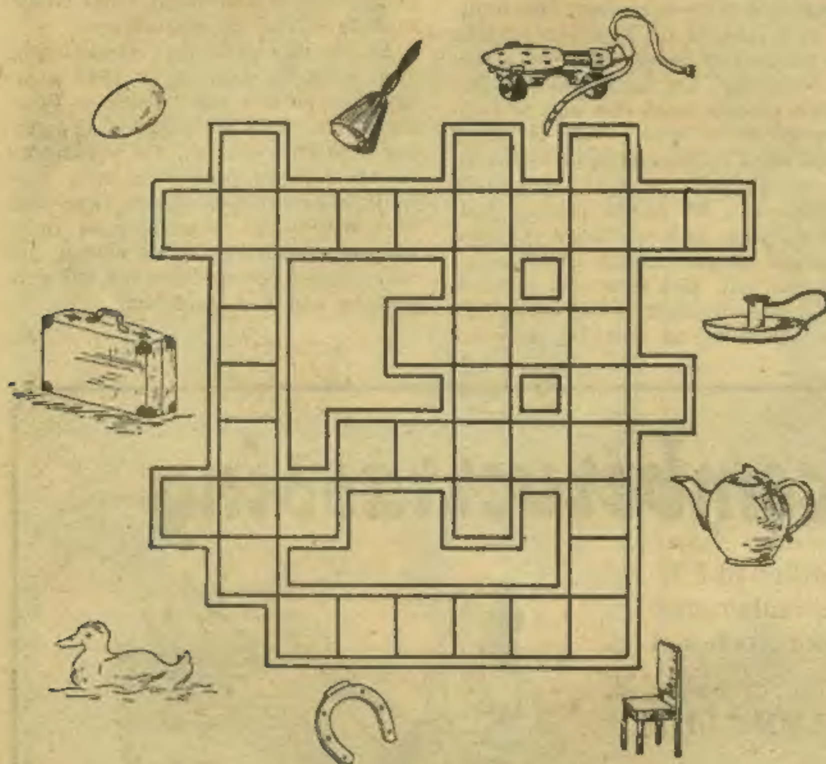
ONTHOUD DUS GOED!

In December krijgt iedere abonné gratis en zonder enige kosten die SJORS EN SJIMMIE-KALENDER CADEAU. Zorg dat je er bij bent! Want van die ene verrassing zul je een heel jaar of nog langer plezier hebben.

O, ja — nu we het toch over surprises hebben: Kijk vooral goed in het Sjorsnummer van de volgende week. Daarin staan de prijswinnaars van onze prijsvraag. Wij hebben uit de goede oplossingen geblinddoekt de gelukkigen gekozen, want er waren wagonladingen vol inzendingen. Tot de volgende week, dus.

ZOEKPUZZLE

In deze puzzle-figuur moeten 9 woorden ingevuld worden, die je kunt vinden uit de afbeeldingen, die er omheen staan. Het is niet moeilijk als je weet, dat alle woorden verschillend van lengte zijn, te beginnen met het kortste woord van 2 letters en zo verder tot het langste van 10 letters.

Pijlpuzzle

1 suiker
2 jacht
3 drogen
4 gebrek
5 kroost
6 sok
7 jas
8 Arabië
9 dromen
10 dammen
11 imker
12 ekster

De namen van de twee bekende persoontjes zijn:
SJORS EN SJIMMIE

Trap-puzzle

P
P O
P O R
P O R T
T R O E P
T R O P E N
S P O R T E N
S P R O E T E N

VRAAG EN ANTWOORD

In elk dezer vijf zinnen komt een *cursief* gedrukt woord voor. Als je de letters van dit woord omzet, dus er een ander woord mee maakt, krijg je tevens het antwoord op de gestelde vraag.

Bijvoorbeeld: Veronderstel, dat de zin luidt: Hij pakte een hamer en toen hij er mee sloeg, gaf het een harde *toon.* Waarop sloeg hij?

Het woord is: toon, en daar maak je dus van: noot.

Hier volgen de vijf zinnen.

1 Zag je wie jou in de *gaten* had? Een ....
2 Wat was dat voor een mijt die je zag *roken?* Een ....mijt.
3 Wie liep daar zingend in de *regen?* Een ....
4 Van wie was die *trekos,* daar bij de kerk? Van de ....
5 Hij stak een *veder* in de inkt en schreef. Wat? Het woord ....

VERGELIJKINGSPUZZLE

HOGEROL = RUWKEUR

Een erg rare vergelijking, vind je ook niet? Maar als je de letters van elk woord door elkaar gooit en er twee nieuwe woorden van maakt, dan zul je zien, dat het wel degelijk goed is.

Als je tenminste de juiste woorden gevonden hebt.

LETTERSPEL

Neem een stuk papier en teken daarop 25 aaneengesloten vierkantjes.

Zet er vier verschillende beginletters in.

Men speelt dit spel met zijn tweeën. Wie aan de beurt is, mag hier of daar een letter zetten in een van de open vakken. Het gaat er om, door het zetten van zo'n letter woorden te vormen van tenminste drie letters. Wie na 5 beurten de meeste punten heeft verzameld, wint. Natuurlijk moeten de gevormde woorden goede Nederlandse woorden zijn, anders leveren ze geen punten op.

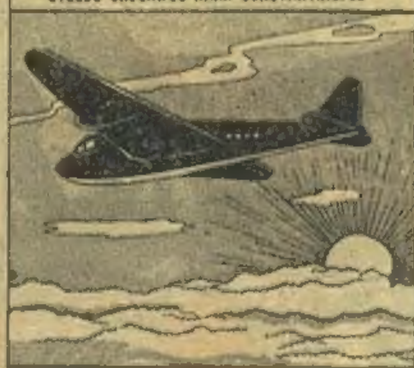
Voor een woord van drie letters krijgt men 1 punt, voor een van vier letters 2 en voor een van vijf letters 4 punten.

Men kan dit spel ook met meer personen spelen. Dan neemt men eenvoudig een groter vierkant. En men kan ook beginnen met allemaal open hokjes. Dus zonder beginletters. (Dit maakt het spel echter ingewikkelder.)

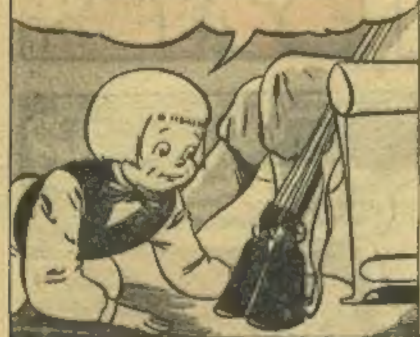
A		N		
		E		P

EN DE VERSCHRIKKELYKE SNEEUWMAN

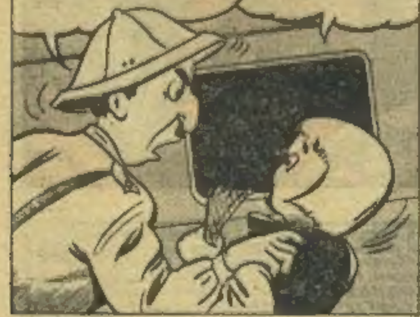

OLAF NOORD

1
WIE HAD OOIT GEDACHT DAT IK HIER NOG EENS, OP MILLIOENEN KILOMETERS AFSTAND VAN DE AARDE, ZOU RONDSLUIPEN OM DAT GEHEIMZINNIGE DING TE BESPIEDEN! WAT ZAL HET EIGENLIJK ZIJN?
89

2
NU WEET IK WAT HET IS, DIAL! WE HEBBEN DE ONTDEKKING GEDAAN VAN ONZE EXPEDITIE!
VIRGAN, JE BEDOELT... ZOU HET MOGELIJK ZIJN DAT WE HET WRAK VAN EEN RUIMTESCHIP HEBBEN GEVONDEN?

3
JUIST! HET IS NOG LEESBAAR! VENUS! DIT WRAK MOET AFKOMSTIG ZIJN VAN DE EXPEDITIE DIE VOOR ONS NAAR UVURAN VERTROK! KOM MEE!
MISSCHIEN KUNNEN WE NU MEER AAN DE WEET KOMEN OVER DEZE WERELD!

4
JAMMER, DAT NOOIT IEMAND IETS ZAL WETEN OVER ONZE ONTDEKKING, VIRGAN!
DOE NIET ZO SOMBER, DIAL. LATEN WE BINNEN EENS EEN KIJKJE NEMEN!

5
EVEN LATER
HIER SCHIJNT ZICH EEN VRESELIJK DRAMA TE HEBBEN AFGESPEELD! ZULLEN ER GEEN OVERLEVENDEN GEWEEST ZIJN?
TOCH WEL! DAAR HANGT EEN MEDEDELING!

6
EVEN LEZEN WAT ER OP STAAT.... WAARSCHUWING AAN ALLE VREDELIEVENDE MENSEN! VERLAAT DEZE ONHEILSPLANEET TEN SPOEDIGSTE! BIJZONDERHEDEN IN HET LOGBOEK. KAPITEIN ANDA.

7
VREEMD! EVEN KIJKEN WAAR DAT LOGBOEK LIGT!
OP HETZELFDE MOMENT ZWEEFT ER EEN GEHEIMZINNIG TOESTEL BOVEN HET WRAK WAARIN DIAL EN VIRGAN ZICH BEVINDEN... MAAR NOG IEMAND NADERT HET WRAK.
IK MOET HEN WAARSCHUWEN, VOORDAT...